

Arrest

nr. 257 876 van 9 juli 2021
in de zaak X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. VAN CUTSEM
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 25 maart 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 februari 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 mei 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 juni 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat G. GASPART *loco* advocaat C. VAN CUTSEM en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten, dient een verzoek om internationale bescherming in op 30 oktober 2019.

1.2. Op 5 januari 2021 wordt verzoekster gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is en in aanwezigheid van haar advocaat.

1.3. Op 18 februari 2021 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten en bent geboren te Cali (dep. Valle del Cauca). Daar groeide u op in de wijk Siloe, waar u steeds bleef wonen in uw ouderlijk huis. Uw familie bezit ook een tweede huis in Miranda (dep. Cauca), niet zo ver van Cali, waar jullie geregeld verbleven. U komt uit een familie van sociale leiders. Omwille van die activiteiten werden verschillende van uw familieleden vermoord door de Aguilas Negrasgroep, zo kwam uw grootmoeder om het leven in 1997, een van uw ooms in 2008 en een andere oom in 2015.

U bent sinds 2009 getrouwd met F.(...) Z.(...) E.(...) B.(...), samen hebben jullie één zoon S.(...) E.(...) Z.a (°2009) en één dochter Z.(...) M.(...) Z.(...) L.(...) (°2017). Uw dochter werd geboren met een delicate afwijking aan de dikke darm. Wanneer zij 6 maanden oud was, diende zij een darmreconstructie te krijgen, maar op dat moment weigerde uw (publieke) ziekteverzekering tussen te komen. U spande kort daarna een rechtszaak aan tegen uw verzekeringsentiteit. Los daarvan moedigde u ook andere moeders aan klacht in te dienen tegen de officiële gezondheidsautoriteiten, wat ertoe leidde dat deze laatsten uw dochter Z. M. niet meer wilden verzorgen. Het finale vonnis bestond er dan uit dat uw verzekering wel degelijk de ingreep moest dekken, maar in de praktijk werd uw dochter pas één jaar later geopereerd. Hierdoor hangen er hoge boetes boven het hoofd van uw ziekteverzekeraar.

Na het voltooien van uw middelbaar onderwijs, volgde u hogere studies informatica en nadien ook schoonheidszorg. Die laatste opleiding rondde u niet af. Sinds 2012 begon u te werken bij de middelbare school Vida Nueva, de ngo Arte Universal en het gemeenschapshuis van Siloe. Bij elk van die drie instanties was uw werk hetzelfde, namelijk door het organiseren van projecten jongeren binnen hun school houden en zo vermijden dat zij in de criminaliteit terechtkwamen.

Omwille van voorgaande activiteiten, die zorgden voor meer onderwijsparticipatie, zette u kwaad bloed bij criminele bendes en werd u het slachtoffer van twee bedreigingen. Op 10 juni 2019 werd u via spraakberichten op Whatsapp belaagd. Kort daarna werd uw gsm gestolen. Op 30 juli 2019 werd u nogmaals bedreigd, toen u samen met uw broer op de motorfiets zat en wachtte aan een rood licht. Opeens werden jullie benaderd door een gewapende man, die zei dat hij jullie niet meer wilde zien in de wijk. Hij alludeerde eveneens dat, indien jullie het werk verderzetten, hij jullie zou vermoorden. Wanneer het licht op groen sprong, vertrok de man nog voor jullie konden vertrekken. Nadien waarschuwde u uw chef en de leden van de gemeenschap. U vermoedt dat de bedreigingen afkomstig zijn van een criminele bende. U probeerde verschillende malen klacht neer te leggen bij verschillende instanties, maar telkens weigerden zij uw verklaring op te nemen. Pas op 4 augustus 2019 kon u effectief aangifte doen bij het openbaar ministerie.

In de eerste week van september 2019 besliste u om Colombia te verlaten en naar België te vluchten. U bleef uw werkzaamheden verder uitvoeren en probeerde in tussentijd geld bijeen te rapen om uw reis te bekostigen. Uiteindelijk verliet u uw land van herkomst op 23 oktober 2019 samen met uw twee kinderen en uw broer C.(...) D.(...) Z.(...) L.(...) (CG X; OV X). Uw echtgenoot bleef in Colombia. Zelf reisden jullie via Madrid naar Brussel, waar jullie op 25 oktober 2019 kwamen. Drie dagen later, op 28 oktober 2019, wendde u zich tot de DVZ (Dienst Vreemdelingenzaken) en dienden u, uw kinderen en uw broer een verzoek om internationale bescherming in.

In het geval van een terugkeer naar Colombia vreest u te worden gedood door de criminele bendes. In hoofde van uw kinderen vreest u hetzelfde.

U heeft verder nog twee familieleden die thans in België verblijven, met name uw oom D.(...) L.(...) A.(...) (CG X; OV X) die reeds 4 jaar in het land woont en erkend is als vluchteling, en uw andere oom J.(...) O.(...) L.(...) A.(...) (CG X; OV X) die momenteel net zoals u in de Belgische asielprocedure verkeert.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming diende u de volgende documenten in: uw internationaal paspoort (origineel gezien), uw identiteitskaart (kopie), de paspoorten van uw kinderen (kopieën), de geboorteaktes van uw kinderen (kopieën), foto's van u tijdens uw werkzaamheden, foto's van uw dochter in het ziekenhuis, een attest van de school Vida Nueva (kopie), een attest van de ngo Arte Universal (kopie), een attest van de wijkraad (Sp. junta de acción) van La Sultana (kopie), een attest van de opleiding 'leiderschap voor jongeren' (kopie), een bundel medische documenten van uw

dochter (kopieën), een gerechtelijk vonnis omtrent de zaak van uw dochter (kopieën), een bundel documenten omtrent de dood van uw oom E.(...) L.(...) A.(...) (kopieën), een bundel documenten omtrent de dood van uw oom N.(...) L.(...) A.(...) (kopieën), een bundel documenten omtrent de dood van uw grootmoeder M.(...) del R.(...) A.(...) de L.(...) (kopieën), een reeks persartikelen (kopieën) en, tot slot, een USB-stick met video's.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofd heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er wordt na het persoonlijk onderhoud door het Commissariaat-generaal (CGVS) vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen noch een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet, aannemelijk heeft gemaakt.

U verklaart dat u Colombia heeft ontvlucht omwille van twee bedreigingen, die u rechtstreeks lijkt te linken aan uw sociale activiteiten (CGVS, p.14). In eerste instantie kan worden afgevraagd door wie u precies werd bedreigd. Zelf lijkt u dit toe te schrijven aan criminele bendes, zonder daarbij te specificeren welke groep dat zou kunnen zijn (CGVS, p.14-15). Ook wanneer het CGVS peilt naar uw vrees bij terugkeer, verwijst u op zeer algemene wijze naar de BACRIM oftewel criminele bendes (CGVS p.28). Nochtans werd er u op het persoonlijk onderhoud gevraagd om duidelijk en gedetailleerd te zijn in uw verklaringen (CGVS, p.2), en bovendien kan logischerwijze worden verwacht dat u een toch wel een idee zou moeten hebben van de specifieke bende(s) die u zouden kunnen viseren omwille van uw werk. U verklaarde immers dat u zich van 2012 tot en met 2019 ontfermde over jongeren in Siloe en Floralia, zodoende hen uit het bendeleven te houden, waaruit volgt dat u zeer goed zou moeten weten welke lokale groeperingen er circuleren in die wijken (CGVS, p.5, 14-15). Desgevraagd, houdt u het op de BACRIM en wanneer u wordt geconfronteerd met uw vage verklaringen, verwijst u dan weer naar de Aguilas Negras, een andere, algemene misdaadgroep die over heel Colombia operatief is (CGVS, p.21). Namen van lokale bendeleiders zijn u ook niet bekend, hetgeen volgens u te wijten is aan het feit dat zij steeds een alias hanteren (CGVS, p.21). Voorbeelden van dergelijke aliassen geeft u dan weer niet (CGVS, p.21). Wat er ook van zij, dergelijke vage verklaringen ondermijnen een eerste maal de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Tevens dienen enkele bedenkingen te worden gemaakt bij de dreigementen in se. U maakt om te beginnen melding van een telefonische bedreiging op 10 juni 2019, zonder meer (CGVS, p.14). Ook hier bent u uiterst vaag: enige toelichting over wie er u zou hebben gecontacteerd geeft u niet, de inhoud van deze vermeende bedreiging maakt u evenmin kenbaar en daarenboven diende u hiervan geen enkel bewijsstuk in (CGVS, p.14). Tijdens uw eerste interview bij de DVZ was u opmerkelijk uitgebreider: daar verklaarde u dat u aangemaand werd om uw wijk niet meer binnen te gaan én dat het ging om spraakberichten via Whatsapp, waardoor u deze naar alle redelijkheid wel degelijk zou moeten kunnen voorleggen (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5 + 3.7). Whatsapp werkt immers via automatische back-ups zodat gebruikers steeds met behulp van hun emailadres hun berichten kunnen recupereren op een ander toestel. Uw tegenuitleg, dat uw gsm gestolen werd en dat u steeds een ander e-mailadres gebruikte (CGVS, p.23), kan daarom niet vergoelijken dat u geen enkel begin van bewijs neerlegt van het vermeende dreigbericht. Derhalve rijst de vraag of u wel degelijk via de telefoon werd bedreigd.

Daarnaast verklaart u dat u op 30 juli 2019 werd benaderd en bedreigd op de openbare weg, een gebeurtenis die u naar eigen zeggen heel wat angst inboezemde (CGVS, p.14-15). Uw persoonlijk gedrag nadien laat echter wat anders uitschijnen. Ten eerste kan u het CGVS niet overtuigen dat u ten gevolge van voorgaande bedreigingen bescherming beoogde bij de Colombiaanse autoriteiten. Het mag namelijk opmerkelijk wezen dat u hierover uiterst warrige verklaringen aflegt doorheen uw asielprocedure. Zo beweerde u op uw interview bij de DVZ dat u in Colombia verschillende keren aangifte hebt proberen doen, maar dat de politie uw verklaring nooit wilde noteren (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.7).

Ook op de zetel van het CGVS verklaart u aanvankelijk ook dat men uw klacht nooit wilde doorvoeren wanneer u de bedreigingen wilde gaan aangeven (CGVS, p.11). Later, tijdens uw vrije relaas, laat u dan weer uitschijnen dat het dan toch zou gelukt zijn om aangifte te doen, namelijk op 4 augustus 2019 (CGVS, p.15, 24). Wanneer er u nadien gevraagd wordt hoeveel keer u in totaal de instanties daarvoor geraadpleegd hebt, houdt u het op 'vaak', een vaag antwoord waarmee u dus eigenlijk de vraag ontwijkt (CGVS, p.24). Indien u werkelijk voor uw leven vreesde en uw land van herkomst hebt moeten verlaten vermits de plaatselijke autoriteiten geen bescherming verleenden (CGVS, p.15), mag het verbazen dat u niet met enige consistentie kunt zeggen of en hoeveel keer u aangifte heeft proberen doen, zeker wanneer u dat expliciet gevraagd wordt. Los daarvan kan nog worden opgemerkt dat u van uw aangifte op 4 augustus 2019, zo deze al werkelijk heeft plaatsgevonden, geen enkel documentair bewijsstuk neerlegt. Nochtans verklaarde u dat het zou gaan om een klacht bij het openbaar ministerie (CGVS, p.24), en blijkt uit de praktijk en uit de aan het dossier toegevoegde informatie dat personen die bij het Colombiaanse openbaar ministerie aangifte doen doorgaans een schriftelijke neerslag met hun verklaring meekrijgen, alsook een uniek nummer waarmee de voortgang van hun zaak online kan worden opgevolgd. Dat u hiervan niets voorlegt, ondermijnt andermaal uw geloofwaardigheid.

Ten tweede dient te worden vastgesteld dat u na de zogenaamde bedreigingen schijnbaar gemakkelijk de draad van uw leven terug kon oppikken, ondanks de angst waar u herhaaldelijk naar verwees (CGVS, p.14-15). Meer bepaald verklaarde u dat u nog tot een week voor uw vertrek op 23 oktober 2019 bent blijven verder werken (CGVS, p.5-6). U haalde eveneens aan dat u 14 dagen voor uw vertrek nog naar uw drie werkorganisaties bent gegaan om certificaten te verkrijgen (CGVS, p.13). Rekening houdend met de boodschap van de tweede vermeende bedreiging, namelijk dat u zich niet meer in de wijken Floralia en Siloe mocht begeven (CGVS, p.14), mag het verbazen dat u zich zomaar in het openbare leven bleef vertonen, en wordt de ernst en geloofwaardigheid van voorgaand incident aldus volledig ondermijnd. Bovendien is deze vaststelling behoorlijk in tegenstrijd met uw verklaring als zou u ondergedoken hebben moeten leven (CGVS, p.8). Daarenboven is het merkwaardig dat u na de zagezegde bedreiging steeds bent blijven vertoeven op de twee adressen waar u heel uw leven gewoond hebt (CGVS, p.4). Uw vaste verblijfsplaatsen in Siloe en Miranda zouden immers een voor de hand liggende plaats zijn voor uw belagers indien zij naar u op zoek waren. Hierbij kan nog worden aangegeven dat u na de laatste bedreiging op 30 juli 2019 geen enkele noemenswaardige problemen meer heeft gekend in Colombia, hetgeen toch wel opmerkelijk is gezien de door u geschetste gang van zaken. Indien u werkelijk door een criminele bende werd verboden om de wijken Siloe en Floralia te betreden omwille van uw sociale activiteiten, hadden zij er allicht geen genoegen mee genomen dat u uw werkzaamheden op die plaatsen gewoon bleef verderzetten.

Overigens kan nog worden toegevoegd dat zowel uw echtgenoot als uw ouders nog steeds in Miranda wonen (CGVS, p.7-9). Uw echtgenoot kon er tot voor de coronapandemie blijven voortwerken als zelfstandig bouwheer en uw vader blijft momenteel verder werken als schilder (CGVS, p.7, 9). Dat uw familie volgens u ondergedoken zou leven in Colombia (CGVS, p.7), blijkt dan ook een boude bewering die met een korrel zout moet worden genomen.

Ten derde moet worden opgemerkt dat u schijnbaar weinig haast kende om uw land van herkomst te ontvluchten. Hoewel u reeds in de eerste week van september 2019 zou hebben beslist dat u Colombia ging verlaten, deed u dit pas effectief op 23 oktober 2019 (CGVS, p.15, 25). Nochtans blijkt uit uw documentatie dat u en uw twee kinderen al van in augustus 2019 allen over een internationaal paspoort beschikten, en jullie dus de mogelijkheid hadden om onmiddellijk het land te verlaten nadat u uw beslissing gemaakt had in de eerste week van september 2019. Het feit dat u toch nog ruim twee maanden wachtte om dit in de praktijk om te zetten, doet andermaal afbreuk aan de door u beweerde vrees. Uw argumenten hiervoor, namelijk dat u spaargeld bijeen moest rapen en de tickets moest boeken, kunnen niet gevolgd worden door het CGVS (CGVS, p.25). U gaf immers zelf aan dat u er financieel goed voor stond in Colombia en dat u over spaargeld beschikte (CGVS, p.6). Bij de DVZ verklaarde u zelfs dat u bij aankomst in België 2500 euro op zak had (DVZ-verklaring, vraag 29, p.11). Dit alles wijst erop dat u naar alle waarschijnlijkheid wel degelijk de kans moet gehad hebben om eerder het land te verlaten, indien u daar al werkelijk de noodzaak toe had.

Ten slotte dienen de nodige twijfels te worden geuit bij uw zogenoemde sociale activiteiten in Colombia. Eerder kwam reeds aan het licht dat u in wezen geen informatie kunt verschaffen over het reilen en zeilen van de lokale bendes die opereren in uw gewoonlijke wijken (zie supra). In de mate dat u verder verklaart dat u van 2012 tot en met 2019 professioneel actief was bij een ngo, een school en een gemeenschapshuis, is het eigenaardig u nauwelijks verdere details kunt geven hieromtrent. Betreffende de ngo Arte Universal, gaf u geen duidelijk antwoord op de vraag hoeveel leden de vereniging telt

(CGVS, p.18). Gevraagd naar namen van andere leden die daar aangesloten waren, bleek u zelfs geen enkele naam te kennen, behalve die van de leider die op het certificaat staat dat u indiende (CGVS, p.18-19). Wat de school Vida Nueva betreft, was u evenmin in staat om enkele volledige namen te geven van mensen uit het middenkader, afgezien van die van de rector die eveneens op een van uw certificaten vermeld wordt (CGVS, p.17). Pas na tweemaal vragen, geeft u louter een paar voornamen, hetgeen allemaal maar weinig overtuigend overkomt indien u welgeteld 8 jaar onder de noemer van voorgaande school en ngo hebt gewerkt (CGVS, p.17). Verder beweert u dat u actief was bij de gemeenschapshuizen van Floralia en Siloe (CGVS, p.19). Van uw werkzaamheden in deze laatste wijk legt u eveneens een attest voor, waarop staat dat u nauw samenwerkte met de wijkraad van La Sultana, een buurt binnen Siloe. Gepeild naar namen van bestuursleden, hield u het louter op 'William' en wanneer u letterlijk gevraagd werd wat de naam van de president, vicepresident, penningmeester en secretaris was, bleef u de vraag ontwijken en bleef u wijzen op deze William (CGVS, p.19-20). Het is zeer eigenaardig dat u slechts één persoon bij voornaam kan benoemen bij de raad waar u zich naar eigen zeggen jarenlang voor inzette, soms meerdere keren per week (CGVS, p.19). Bovendien bestaan wijkraden of juntas de acción comunales in Colombia uit een vaste structuur waarbij de voorheen vernoemde functies aan het roer staan; uit info waarover het CGVS beschikt, blijkt dat dit ook in de buurt La Sultana het geval was (zie informatie toegevoegd aan administratief dossier). Kortom, doordat u niet in staat bent spontaan een aantal vooraanstaande leden uit uw werkorganisaties op te noemen, komt het sociaal werk dat u aanhaalt weinig doorleefd over.

Wanneer er u tijdens het persoonlijk onderhoud verder gevraagd werd enkele andere organisaties te benoemen die dezelfde activiteiten als u verrichten, kaatste u dan weer de vraag af door te stellen dat elke gemeenschap zijn leider heeft, zonder ook maar één groepering op te noemen (CGVS, p.22). Verder gepeild naar namen van sociale leiders in Cali die een gelijkaardig werk als u deden, kon u slechts één persoon opnoemen, ene M.(...) P.(...) H.(...), wiens zaak beschreven staat in een krantenartikel dat u indiende (CGVS, p.22). Gevraagd naar namen van andere sociale leiders in Cali die om het leven kwamen, moet u het antwoord schuldig blijven en stelt u vaag 'dat het er veel zijn' (CGVS, p.22). Voorbeelden van andere projecten in uw stad om jongeren uit de criminaliteit te houden zijn u kennelijk ook onbekend (CGVS, p.22). Dat u zich werkelijk 8 jaar met activiteiten rond onderwijsparticipatie bezighield, doch nauwelijks voorbeelden kan geven uit de onmiddellijke context, is allerm minst overtuigend en doet vragen rijzen omtrent de ernst en de uitvoerigheid van uw sociale activiteiten in Colombia. Het CGVS kan zich dan ook niet van de indruk ontdoen dat deze wel zeer beperkt moeten zijn geweest en u wellicht een andere job had dan u deed uitschijnen. Dit blijkt eveneens uit uw publieke Facebookprofiel, waarop u aangeeft dat u werkte als schoonheidsspecialiste bij het bedrijf Estetica Cali en foto's post van uw werk aldaar (zie informatie toegevoegd aan administratief dossier).

Omwille van bovenstaande opmerkingen, kan het CGVS niet aannemen dat u een merkbare sociale rol had in uw gemeenschap in Colombia, noch kan er geloof gehecht worden aan de door u aangehaalde bedreigingen.

Voorts kan nog worden opgemerkt dat het CGVS niet betwist dat uw grootmoeder en twee van uw ooms in Colombia vermoord werden, respectievelijk in 1997, 2008 en 2015, cf. uw verklaringen (CGVS, p.20). Het gegeven dat zij in het verleden om het leven zijn gekomen, betekent echter niet dat er daarom automatisch een nood aan internationale bescherming in uw hoofd bestaat. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u heel uw leven, ook na 2015, alternerend in de wijk Siloe en in uw familie-eigendom in Miranda hebt gewoond en dat uw ouders daar nog steeds wonen (CGVS, p.4, 7-9). Afgezien van de twee bedreigingen omwille van uw vermeende activiteiten, die ongeloofwaardig worden geacht door het CGVS (zie supra), vermeldt u in het geheel van uw asielverklaringen geen enkele persoonlijke problemen die zouden kunnen voortvloeien uit de dood van uw grootmoeder en/of uw ooms.

Daar waar u verder het sociaal leiderschap van twee van uw andere ooms in België aankaart, wenst het CGVS te benadrukken dat ieder verzoek om internationale bescherming op eigen merites wordt onderzocht, rekening houdend met alle elementen in het dossier, het specifieke profiel van de verzoeker en de algemene situatie in het land van herkomst op het moment van aanvraag. Bovendien roept u zelf geen enkele persoonlijke, doelgerichte vrees in omwille hun problemen en uit het persoonlijk onderhoud blijkt, sterker nog, dat u eigenlijk niet op de hoogte bent van de concrete moeilijkheden die zij in Colombia zouden hebben ondervonden. Wanneer er u op het persoonlijk onderhoud gevraagd werd naar waaruit de moeilijkheden van uw oom D. L. A. in Colombia bestonden, antwoordde u louter dat hij bedreigd werd, zonder meer (CGVS, p.9). Betreffende uw andere oom J. O. L. A., verklaarde u dat hij vakbondsleider was bij de DAS (CGVS, p.10).

De betekenis van deze afkorting blijkt u echter niet te kennen en, wanneer het CGVS u vroeg wat zijn concrete problemen waren, reageerde u gepikeerd en stelde u dat u niet over de problemen van uw oom kan uitweiden omdat jullie elk op andere plekken vertoefden (CGVS, p.10). Over die laatste oom verklaarde u eveneens dat hij twee dagen vóór uw vertrek naar België reisde, maar dat jullie het vertrek niet hadden afgesproken met elkaar (CGVS, p.25). Uit het voorgaande kan het CGVS niet anders dan concluderen dat de problemen van uw twee ooms geen betrekking hebben op uw persoonlijke situatie.

Terloops wenst het CGVS nog het volgende aan te stippen. Bij de DVZ gaf u aan dat uw echtgenoot in Colombia, S. E. Z., enkel de biologische vader is van uw zoon Samuel; Z. M., daarentegen, zou de biologische dochter zijn van ene J.(...) F.(...) S.(...) (DVZ-verklaring, vraag 16, p.9). Merkwaardigerwijs verklaarde u dan op het persoonlijk onderhoud dat uw twee kinderen dezelfde biologische vader hebben (CGVS, p.7-8). Wanneer gewezen op uw schijnbaar tegenstrijdige verklaringen, antwoordde u dat u de naam J. F. S. nooit gezegd had op het eerste interview en dat uw dochter uw achternaam draagt omdat uw echtgenoot S. niet aanwezig was bij de registratie van haar geboorte (CGVS, p.8). Dit houdt echter geen enkele steek. Zelfs al zou het CGVS meegaan in die redenering, dan nog is het uiterst opmerkelijk dat u bij de DVZ de naam J. F. S. opnoemt wanneer er daar gepeild werd naar de vader van uw dochter. De DVZ-medewerker heeft er immers geen enkele baat bij een willekeurige naam uit de mouw te schudden en toe te voegen aan uw asielverklaringen. Het gegeven dat u ondanks uw inspanningsverbintenis geen open kaart speelt over de familiale situatie van uw kinderen, ondergraaft andermaal uw geloofwaardigheid (CGVS, p.2).

In de mate dat u verwijst naar de medische problemen van uw dochter Z. M., hetgeen u onder meer staft met gekopieerde medische en gerechtelijke documenten, en met een reeks foto's, moet worden opgemerkt dat u in hoofde van uw kind(eren) hierover geen expliciete vrees inroept wanneer u dat gevraagd werd (CGVS, p.28). Hierbij moet ook worden toegevoegd dat deze problematiek geen verband houdt met de criteria van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. Uit uw verklaringen en uit het vonnis dat u neerlegde d.d. 11 oktober 2017 blijkt voorts dat een lokale rechtbank in Cali oordeelde dat er uw gezondheidsentiteit in kwestie formeel werd opgedragen om uw dochter de nodige medische zorgen te verlenen (CGVS, p.13; zie vonnis in groene map administratief dossier). Verder tonen de andere documenten die u indiende daaromtrent aan dat uw dochter na het voorgaande vonnis nog bepaalde medische zorgen diende te krijgen (zie zelfgeschreven brief en medische documenten in groene map administratief dossier), maar wanneer het CGVS u vroeg of uw dochter toen wel degelijk de nodige operatie ontvangen heeft, antwoordde u van wel, maar dat dit weliswaar na een jaar gebeurde (CGVS, p.13). Dat deze ingreep te laat zou zijn uitgevoerd en dat er daarom een grote boete boven het hoofd hangt van de desbetreffende gezondheidsautoriteiten, zoals u verklaart (CGVS, p.13), acht het CGVS betreurenswaardig, maar dit betekent niet dat u of uw dochter in het geval van een terugkeer naar Colombia een gegronde vrees voor vervolging hebben en/of desgevallend een reëel risico lopen op ernstige schade. U kunt steeds een beroep doen op de gewoonlijke rechtsgang in Colombia, zoals u dat in het verleden ook gedaan heeft. Los daarvan, voor de beoordeling van medische elementen in se dient u zich overigens te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

De som van bovenstaande vaststellingen laat niet toe u de vluchtelingenstatus toe te kennen, noch deze van subsidiair beschermde in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

De overige documenten die u hebt neergelegd kunnen bovenstaande beoordeling niet ombuigen. Uw paspoort en identiteitskaart tonen uw identiteit en nationaliteit aan, die in deze beslissing niet in twijfel worden getrokken. Eenzelfde opmerking kan worden gemaakt betreffende de paspoorten en geboortektes van uw kinderen. De attesten van de school Vida Nueva, de ngo Arte Universal en de wijkraad van La Sultana kunnen louter een accessoire bewijswaarde hebben in het geval van geloofwaardige verklaringen. Tijdens het persoonlijk onderhoud bleek u echter niet in staat uw sociale activiteiten aannemelijk te maken (zie supra), waardoor de documenten op zichzelf staand geen begin van bewijs vormen voor de door u aangehaalde werkzaamheden. Bovendien gaat het slechts om kopieën en verklaarde u dat u de certificaten op eigen vraag bekomen hebt, waardoor deze een zeer gesolliciteerde indruk opwekken (CGVS, p.13). Wat er ook van zij, de attesten van de drie instanties kunnen op zich geen afdoende bewijswaarde bieden om de door u aangehaalde beweringen te staven.

Een gelijkaardige redenering kan worden gemaakt voor wat betreft het gekopieerde opleidingsattest 'leiderschap voor jongeren' en de foto's die u indiende. Privéfoto's kunnen immers eender wie, eender waar en eender wanneer afbeelden, en kunnen in eender welke omstandigheden genomen zijn of zelfs geënceneerd zijn. Zij kunnen daarom alleen een ondersteunende rol spelen bij geloofwaardige verklaringen, hetgeen hier niet het geval is. De gekopieerde documenten van het openbaar ministerie, de burgerlijke stand en de wijkraad betreffende uw ooms E. L. A. en N. L. A., alsook die omtrent uw grootmoeder M. del R. A. de L., kunnen erop wijzen dat zij in het verleden om het leven kwamen in Colombia doch, zoals eerder gemotiveerd, tonen in se niet aan dat u in het geval van een terugkeer een gegronde vrees voor vervolging en/of een reëel risico op ernstige schade loopt. De persartikelen en de video's op de USB-stick die u voorlegt illustreren een algemene situatie in Colombia, maar houden echter geen verband met uw persoonlijke situatie, waardoor deze evenmin een ander licht kunnen werpen op onderhavige beslissing. Hierbij wenst het CGVS te verwijzen naar de volgende paragrafen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn.

Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia" van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 13 november 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_veiligheidssituatie_colombia_20191113.pdf en de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 27 juli 2020, beschikbaar op https://cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20200727.pdf blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid,

gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Uit de meest recente cijfers blijkt dat ook gedurende de periode van 1 december 2019 tot 1 juni 2020 het gewapend geweld zich voornamelijk afspeelt tussen de verschillende gewapende groeperingen onderling of de gewapende groeperingen en de militairen of politie. Het gaat om 260 incidenten waarvan bij 26 incidenten een beperkt aantal burgerslachtoffers viel. Gedurende deze referentieperiode vonden de meeste incidenten plaats in Cauca, Antioquia, Norte de Santander, Valle del Cauca en Nariño. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt dat het aantal burgerslachtoffers tengevolge van willekeurig geweld de afgelopen jaren zeer beperkt blijft in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, dat in 2020 bijna 51 miljoen bedraagt <https://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population>.

Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Choco, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo afspelen neemt echter de vorm aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert verzoekster en beoordelingsfout aan en de schending van artikelen 48/3, 48/4 en volgende van de Vreemdelingenwet, alsook artikel 62 van de Vreemdelingenwet, artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève; de motiveringsplicht meer bepaald artikelen 2 en 3 van de wet motivering bestuurshandelingen; en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekster maakt eerst enkele aanpassingen en toevoegingen bij het feitenrelaas zoals uiteengezet in de bestreden beslissing:

“Verzoekster wenst de informatie over haar werk en sociale activiteiten te verduidelijken. Zoals zij het verklaard heeft tijdens haar persoonlijk onderzoek werkte verzoekster voor de school Vida Nueva maar niet op de zetel ervan gelegen in de wijk Los Comuneros II. Zij werkte in “afdelingen” ervan die gelegen waren in de wijken Floralia (comuna 6) en La Sultana (Siloé-comuna 20). Verzoekster was er docent van esthetiek en feest decoratie. Ze coördineerde ook het werk van de verschillende professoren, regelde papierwerk (onder andere de inschrijvingen van de leerlingen, diplomas, ...), zorgde dat de spullen besteld werden. In die afdelingen werd er veel met jongeren gewerkt die kwetsbaar waren en die om veiligheidsredenen niet buiten hun wijk konden gaan. In Floralia werkte zij en de school Vida Nueva samen met de “Corporation, Arte Universal” die hen een lokaal gaf om de lessen te geven. In Siloe was er een overeenkomst met de Junta de Action Comunal die daar ook een lokaal ter beschikking stelde om de lessen te kunnen geven. Naast haar werk als docente en haar coördinatie werk tussen de school Vida Nueva en de twee afdelingen ervan in Floralia en in Siloé probeerde verzoekster ook de jongeren op te zoeken die hun hulp nodig hadden, het was vooral 's avonds, toen ze buiten waren, dat zij die kwetsbare jongeren overtuigde om aan te sluiten bij de school. Zowel in Floralia en in Siloe waren er verder medisch en juridisch advies gegeven, wedstrijden georganiseerd om de jongeren aan te zetten werk te vinden. De bedoeling was dat die jongeren hun diploma van het secundair onderwijs halen en dat zij dan werk vinden om hen ver te houden van de benden. (CGVS, pp. 14-16).”

Hierna gaat ze in op de motieven van de bestreden beslissing betreffende de weigering van de vluchtelingenstatus. Aangaande het feit dat zij niet voldoende informatie zou hebben over de criminele bendes die haar bedreigden, voert zij aan dat de dossierbehandelaar nogal snel van de ene naar de andere vraag over ging en niet aan verzoekster duidelijk maakte dat hij meer informatie nodig had. Zij citeert om dit te staven pagina 21 van de notities persoonlijk onderhoud en stelt: *“Het is duidelijk dat mensen die afkomstig zijn een wijken van criminele benden opereren in staat zijn om de namen ervan of een paar namen ervan te geven, en dit los van het feit of zij al dan niet sociale activiteiten voeren. Toen haar de vraag opnieuw gesteld is door haar raadvrouw somt verzoekster spontaan een paar benden van Siloé: “Los del muro” « Los de la trenta », « Los de la tore » , « Los de los mangos », « Los brines » , « Los de la dona marta » die ongeveer tussen 20 en 30 leden tellen. Tijdens haar persoonlijk onderhoud wenste verzoekster gewoon uit te leggen dat er veel vrij kleine benden actief zijn en die allen gelinkt zijn en refereren tot Aguilas Negras. Zij dacht Aguilas Negras te benoemen omdat die gekend zijn, denkende verder dat die kleinere benden, waarover vaak geen informatie terug te vinden is op het internet door de asielinstanties niet gekend zouden zijn. Ook wat de lokale leiders kent zij; zo kent zij bijvoorbeeld uEl Calbo » (Los de la trenta), « El Pikina » (Los de la tore), « El Largo » (Los de la dona marta). De vraag was of zij namen of aliassen van op gepakte bendeleden kenden waarop zij zich voornamelijk gefocused heeft op de term opgepakt om dat te verduidelijken die degenen die opgepakt werden daarna weer vrijgelaten werden. Uit haar antwoorden kan niet afgeleid worden dat zij niet op de hoogte zou zijn van de benden die actief zijn in Siloé en/of dat zij de leiders ervan niet kent. Volgens ons had de PO meer vragen moeten stellen of zijn vragen verduidelijken.”*

Aangaande het feit dat verweerster stelt dat verzoekster vaag blijft over de telefonische bedreiging van 10 juni 2019, antwoordt verzoekster: *“Tijdens haar vrije relaas heeft verzoekster inderdaad geen toelichting gegeven over die specifieke incident. Hier ook moet echter worden onderlijnd dat de PO -die had gezegd dat hij na haar vrije relaas over een aantal zaken zou inpikken- helemaal geen vragen gesteld heeft behalve de datum van die telefonische bedreiging -namelijk een informatie die verzoekster al had gegeven- en of er een bewijs daarvan bestond. Het feit dat verzoekster uitgebreider had geweest tijdens haar gehoor bij de DVZ toont juist aan dat zij in staat was meer informatie te verschaffen. Het feit dat zij die tijdens haar vrije relaas niet spontaan heeft gegeven is onvoldoende om aan de bedreiging te twifelen. Dat is des te minder het geval dat verzoekster die telefonische bedreiging heeft vernield toen zij haar klacht bij de Fiscalia heeft ingediend een paar dagen na het tweede incident.”*

Wat betreft de motivatie in de bestreden beslissing omtrent het feit dat verzoekster niet overtuigt dat ze bescherming heeft gezocht bij de Colombiaanse autoriteiten na het tweede incident, voert zij aan: *“Zowel tijdens haar gehoor bij de DVZ als tijdens haar persoonlijk onderhoud bij het CGVS heeft verzoekster inderdaad geklaagd over het feit dat zij meerdere keren een klacht heeft willen indienen bij de autoriteiten en dat het niet gelukt was. Er dient echter onderlijnd te worden dat verzoekster verduidelijkt heeft in welke geval het niet gelukt is. Bij de DVZ heeft zij inderdaad verklaard: “Ik ben verschillende keren naar de politie geweest om een klacht in te dienen (mijn gsm is viermaal gestolen geweest en ook omwille van de spraakberichten die ik ontving op Whatsapp), maar ze hebben nooit mijn verklaring afgenomen. ”*

Bij het CGVS heeft zij verklaard:

“Hebt u ooit persoonlijk problemen gekend met Colombiaanse autoriteiten (politie, gerecht, etc.)? Om de bedreigingen aan te geven wilde ik klacht neerleggen. Ze vroegen mij daar waarom ik de audio's niet had. Maar ze konden mijn klacht niet doorvoeren omdat mijn gsm gestolen was” (CGVS, p. 11) Verzoekster verwijst dus duidelijk tot specifieke situaties waar de autoriteiten haar klacht niet hebben willen noteren, meer bepaald de vier keren dat haar gsm gestolen werd en de bedreigingen die zij per telefoon/Whatsapp heeft gekregen. Daarmee wenste zij aan te tonen dat er duidelijke gebreken waren in de mogelijkheid voor de burgers (of tenminste voor haar) om een klacht bij de Colombiaanse autoriteiten in te dienen. Daaruit kan echter niet afgeleid worden dat verzoekster nooit (voor geen incident die zij meegemaakt heeft) een klacht heeft kunnen indienen.

Na het incident van 30 juli 2019 -die een ergere gebeurtenis was- heeft zij wel een klacht bij de Fiscalia kunnen indienen waar zij ook de mogelijkheid heeft gehad om de telefonische bedreigingen de dato 10 juni 2019 te vermelden.

Verzoekster -die veel documenten heeft neergelegd ter staving van haar aanvraag tot internationale bescherming- was ervan overtuigd dat zij die klacht ook had neergelegd. Uit haar verklaringen bij het CGVS blijkt dat die mening/dit geloof aannemelijk is:

“Hoeveel keer bent u in totaal naar de instanties gegaan om te proberen aangifte te doen? Het was niet gemakkelijk om klacht neer te leggen, ik ben vaak geweest maar ze hadden telkens een excuus om het niet te ontvangen tot op 4 augustus, met de klacht die ik kon voorleggen. (...) Hoeveel keer in totaal ging u naar die instanties? Ik ben vaak geweest. Maar ze hebben het niet geaccepteerd, bij de politie heb ik geen klacht omdat ze het niet accepteerden. Ik heb enkel de klacht van bij het openbaar ministerie en dat was op 4 augustus.” (CGVS, 24)

Volgens ons kunnen haar verklaringen geïnterpreteerd worden als betekende dat verzoekster een klacht op 4 augustus had ingediend, dat zij over het bewijs ervan beschikte en dat zij die ook haar bij de Belgische asielinstanties had neergelegd.

Hier ook is het betreuenswaardig dat de PO op geen enkel moment duidelijk de vraag gesteld heeft over verzoekster al dan niet over het bewijs van die klacht beschikte.

In bijlage zult u de klacht vinden. Uit het document blijkt dat de klacht op 4 augustus 2019 geregistreerd maar ook geprint werd, wat betekent dat verzoekster vermoedelijk in het bezit ervan was. Er is geen redenen waarom verzoekster die klacht heeft vermeld en langs de andere kant ook veel documenten neergelegd heeft ter staving van haar aanvraag tot internationale bescherming die belangrijk document niet zou neerleggen. Er kan niet anders geconcludeerd worden dat er een misverstand betreft (namelijk dat verzoekster overtuigd was die document te hebben neergelegd bij de DVZ). Die klacht bevestigt de verklaringen van verzoekster met betrekking tot de incidenten waarvan zij stelt het slachtoffer te zijn geweest op 10 juni 2019 en op 30 juli 2019.”

Betreffende de motivering in de bestreden beslissing betreffende de houding van verzoekster en haar familie na de door haar ondergane bedreigingen, voert zij het volgende aan: “Verzoekster wenst te preciseren dat zij toen van thuis uit aan te werken was, dat zij administratief werk aan te doen was. Tijdens haar persoonlijk onderhoud bij het CGVS verklaarde zij dat zij “alles in orde moest brengen omdat er in december een groep jongeren afstudeerde” (CGVS, p. 6) Daarmee wenste zij uit te leggen dat zij alles moet regelen zodat de jongeren hun diploma zouden krijgen, meer bepaald alles registreren in het systeem, zeker te zijn dat de informatie over de jongeren correct was, ...Wat betreft de certificaten stelt verzoekster dat zij die per email heeft gekregen. Verzoekster stelt dat zij de beslissing had genomen om Colombia te verlaten in de eerste week van september maar deed het effectief pas op 23 oktober 2019. Nochtans blijkt dat haar kinderen al een paspoort on augustus hadden. Verzoekster verklaart dat zij spaargeld bijeen moest rapen en de tickets moest boeken maar geeft zelfs aan dat zij er financieel goed was in Colombia en dat zij over spaargeld beschikte. Bij de DVZ verklaarde zij dat zij bij haar aankomst 25006 op zak had. Verzoekster legt uit dat zij na die incidenten zeer angstig was geworden. Verzoekster is afkomstig uit een familie van sociale leiders waarvan meerdere vermoord werden omwille van hun activiteiten. Verzoekster wist dat bedreigingen soms verder kunnen gaan en erge gevolgen kunnen hebben. Daarom heeft zij beslist de passpoorten van haar kinderen te vragen om die in haar bezit te hebben. Tegelijkertijd heeft zij over haar situatie met familieleden gesproken en nagedacht. Begin september heeft zij uiteindelijk beslist dat zij geen verdere risico wenste te nemen door in Colombia te blijven. Dan heeft zij ook geld bijeengeraapt bij familieleden om de tickets te kunnen kopen en om over voldoende middelen te beschikken om het Belgische grondgebied zonder problemen binnen te raken. Het is zo dat verzoekster geen slechte financieel situatie had ten opzichte van het publiek met hetwelk zij werkt; dat betekent echter niet dat zij over voldoende middelen beschikte over heen en terug vliegtuigtickets voor drie personen te betalen en voldoende zakgeld voor de veronderstelde duur van haar verblijf en het verblijf van haar kinderen in België. Artikel 3 van de wet van 15 december 1980 stelt inderdaad dat de toegang tot het grondgebied geweigerd kan worden aan de

vreemdeling "4° wanneer hij niet over voldoende middelen van bestaan beschikt, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat waar zijn toelating is gewaarborgd, en hij niet in staat is die middelen wettelijk te verwerven". Het is met de bedoeling niet verwijderd te worden naar Colombia daar verzoekster hier is aangekomen met 2500€ op zak."

Aangaande haar profiel als sociale leider, en het feit dat ze volgens verwerende partij niet over voldoende informatie beschikt betreffende de organisaties waarmee ze samenwerkte in Colombia, stelt verzoekster het volgende: *"Wat betreft het aantal leden van de vereniging Arte Universal heeft verzoekster het volgende verklaard: "Hoeveel leden heeft de vereniging? De organisatie creëert projecten voor jongeren, mijn project trok 70 jongeren aan. Oké, maar de volwassenen die aangesloten waren, hoeveel waren dat er? Personeel verschilde vaak, er waren leerkrachten voor de bachillerato-leerlingen, voor de jongereleerlingen ook voor de kinderen. Als u die allemaal samen telt, hoeveel zijn dat er dan? Voor mijn project? Dat waren er telkens 5 tot 10. " (CGVS, p.18) Verzoekster had eerder verklaard dat zij twee uur per week voor de vereniging werkte. Zij was niet de baas of coördinatrice ervan. Zij coördineerde één project, namelijk het project dat plaats vond samen de school Nueva Vida m.b.t. de bachillerato. Men zie dan ook niet waarom zij in staat zou moeten zijn om precies het aantal leden die aangesloten waren bij de NGO te citeren. Wat betreft het feit dat zij alleen de 'naam van de leider van de vereniging kan geven kan niet met duidelijkheid afgeleid zijn uit haar antwoord tot de vraag dat zij die goed begrepen heeft: "Geeft u eens volledige namen van andere leden van de vereniging? Anderen die hetzelfde werk deden als u? Hij leidde het project, besliste welke leerkrachten er kwamen, maar ik hield mij vooral bezig met mijn project." Het is betreurenswaardig dat de PO toen de vraag niet opnieuw gesteld heeft...Wat betreft de school stelt verzoekster dat zij zeer weinig naar die school ging en weinig contact had met de personen die daar actief waren behalve de directeur. Wat betreft de Junta de Accion Communal herhaalt verzoekster dat zij altijd in contact was met William Henao die de voorzitter ervan was maar niet met de andere leden. Zij stelt dat zij soms vergaderingen bijwoonde die hij animeerde, dat er andere mensen uit de barrio aanwezig waren maar niet per se personen met verantwoordelijkheden binnen de JAC (vice-president, secretaris, ...) omdat weinig mensen zich met social werk wensen bezig te houden. Uit het persoonlijk onderhoud blijkt opnieuw dat de PO zeer snel van het ene tot het andere onderwerp is gegaan. Hij had ook meer vragen aan verzoekster kunnen stellen indien hij niet tevreden was met haar antwoorden. Geeft u mij eens namen van andere organisaties in Cali die hetzelfde sociale werk verrichten als u deed? Elke wijk heeft zijn gemeenschap dus elke gemeenschap heeft ook zijn leider die hetzelfde werk uitvoert. Geeft u mij eens namen van andere sociale leiders in Cali die gelijkaardig werk deden als u? Je hebt M. P. H., zij wordt vaak vermeld in nieuwsberichten van juni vorig jaar. Woonde inde buitenwijken van Cali, verhuisde naar Cordoba en werd daar vermoord door de Aguilas Negras.*

In de nieuwsberichten die ik indiende staat dat zij geen sociaal leider is, zij vertegenwoordigt vrouwen die geen huis hadden en stelde een huis voor hen ter beschikking, maar dat huis behoorde tot de burgemeester, waardoor ze mensen hebben gestuurd om haar te vermoorden, omdat zij spreekt voorde rechten van vrouwen die het moeilijk hadden. Uit welke wijk in Cali was zij afkomstig? Gelieve specifiek op de vraag te antwoorden? Zij is geboren in Puerto Tejada, en is verhuisd naar Cordoba. U zegt "zij woonde in de buitenwijken van Cali", in welke wijk was dat? Puerto Tejada is in de buitenwijken van Cali. Geeft u mij eens namen van andere vermoorde sociale leiders uit Cali? Er zijn er veel. Geeft u mij eens namen van andere projecten in Cali om de jongeren uit de criminaliteit te houden? Zo'n project op poten zetten is niet gemakkelijk omdat de staat je niet helpt. Je moet met je eigen middelen zo'n project oprichten, er zijn leiders die dat doen, maar zij zouden geholpen moeten worden door de staat, wat niet gebeurt."

Hierna gaat verzoekster in op de informatie van haar facebookaccount en argumenteert als volgt: *"Wat betreft het feit dat verzoekster als schoonheidsspecialiste bij het bedrijf Estetica Cali zou werken dat zij foto's post van haar werk aldaar blijkt dat die informatie "estetisista at Estetica Cali" dateert van 23 juli 2020, dus 9 maanden na de aankomst van verzoekster in België. Wat de foto betreft waar vernield wordt "Amo mi trabajo depilacion con cera" kan niet afgeleid worden dat verzoekster zegt dat zij een andere job had dan degenen die zij vermeld heeft. Die post zou ook kunnen betekenen dat zij blij is met het resultaat van een epilatie met was die zij heeft gedaan..."*

Verzoekster stelt dat verwerende partij onvoldoende zwaarwichtige argumenten heeft om te besluiten dat verzoekster geen merkbare sociale rol had in haar gemeenschap in Colombia. Verzoekster benadrukt ook dat ze uit een familie van sociale leiders komt, dat ze met emotie sprak over haar engagement voor jongeren, dat ze gedetailleerde verklaringen over haar werk aflegde en ook documenten neerlegde om haar profiel en activiteiten te staven, en dat haar verklaringen niet in strijd

zijn met de beschikbare landeninformatie die het CGVS zou hebben gevonden. Ze stelt dat haar profiel als geloofwaardig dient te worden beschouwd.

Verzoekster gaat vervolgens in op de risico's die sociale leiders in Colombia lopen en citeert in verband hiermee uit de COI Focus van 27 juli 2020 betreffende de veiligheidssituatie in Colombia, waarin wordt vermeld dat het aantal bedreigingen in 2019 is gestegen ten opzichte van het jaar voordien. Ze stelt ook dat door haar aangehaalde de bedreigingen omwille van deze reden zeer aannemelijk zijn, en dat ze ervoor klacht heeft ingediend, hetgeen een andere aanwijzing is van het feit dat ze werkelijk hebben plaats gevonden. Verzoekster stelt dat de situatie van sociale leiders in Colombia in 2020 is verslechterd en citeert in verband hiermee opnieuw de COI Focus betreffende de veiligheidssituatie, en verwijst ook naar de website van de "Defensoria del Pueblo". Uit deze elementen concludeert verzoekster dat ze bij terugkeer naar Colombia het risico loopt om verder vervolgd te worden.

Verzoekster stelt vervolgens dat de hoge aantallen aanvallen en moorden op sociale leiders erop duiden dat de Colombiaanse autoriteiten geen effectieve bescherming in de zin van artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet bieden. Ze citeert in verband hiermee uit een verslag van de Verenigde Naties en de COI Focus over de veiligheidssituatie van 13 november 2019.

Verzoekster besluit het onderdeel betreffende de vluchtelingenstatus door te stellen dat zij omwille van haar politieke overtuiging en haar toebehoren tot een bepaalde sociale groep in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus.

Hierna gaat verzoeker in op de algemene veiligheidssituatie in Colombia en beargumenteert zij dat zij op basis van artikel 48/4, § 2, c) de subsidiaire beschermingsstatus dient toegekend te krijgen.

Zij bekritiseert de motivatie van de bestreden beslissing als volgt: *"Uit de documentatie die verwerende partij bij het administratief dossier voegt, blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia complex, ernstig, volatiel en problematisch is. Ook regionaal zijn er verschillen in het patroon en de ernst van deze situatie. De vredesakkoorden en onderhandelingen met de militaire guerrilla's hebben noch het niveau van geweld, noch het bestaan van gewapende conflicten doen verdwijnen. Integendeel, het blijkt dat omwille van het terugtrekken van militaire groeperingen het machtsvacuüm ingenomen werd door dissidente gewapende groepen of gewapende criminele groepen met een politiek, crimineel en economisch doelwit. In die zin is het weinig relevant dat er in 2016 een vredesakkoord getekend werd en dat het aantal burgerslachtoffers in 2016 het laagste niveau bereikte. Deze informatie is niet meer actueel en doet geen afbreuk aan het actuele bestaan van niet minder dan vijf gewapende conflicten in Colombia die een grote impact hebben op het leven van burgers. Ook de verwijzing naar vredesonderhandelingen met het ELN zijn niet relevant aangezien blijkt dat die momenteel opgeschort zijn ten gevolge van een aanslag door het ELN op de politieacademie van Bogota (zie COI Focus 2019, p. 7). Hoewel blijkt dat er een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict, blijkt dat dit wel het geval is voor Valle del Cauca, in de Pacific Regio, departement waarvan verzoekers afkomstig zijn. Verwerende partij kan niet worden gevolgd wanneer zij bij haar beoordeling het aantal slachtoffers verhoudt tot de gehele bevolking van Colombia: -Ten eerste omdat het aantal doden en gewonden slechts een indicator is van het niveau van willekeurig geweld en het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de wet van 15.12.1980. Ernstige schade in de zin van die bepaling betreft niet alleen het risico voor het leven of fysieke integriteit maar betreft ook andere ernstige schendingen van mensenrechten: wanneer de burgerbevolking omwille van het conflict blootgesteld wordt aan afpersingen, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement, gedwongen verplaatsingen en illegale activiteiten, moet dit ook onderzocht worden in het licht van artikel 48/4, §2, c) van de wet van 15.12.1980. Andere belangrijke factoren zijn de toegang tot basisvoorzieningen en de vraag of de Staat bereid of in staat is om de burgerbevolking te beschermen tegen het risico op ernstige schade.-Ten tweede omdat de regionale verschillen wat betreft de veiligheidssituatie en de aanwezigheid van gewapend conflict vereist dat de veiligheidssituatie ook regionaal onderzocht wordt. De motivering van verwerende partij m.b.t het aantal slachtoffers in verhouding tot de totale bevolking kan worden gebruikt voor elke Colombiaan, ongeacht hun oorsprong, zowel degene die uit een gemeente komt waar geen enkel conflict heerst als degene die uit een gemeente komt waarin het meeste slachtoffers als gevolg van het gewapend conflict vallen. Deze motivering geeft dus allerminst een accuraat beeld van de mate van willekeurig geweld in de regio van herkomst van verzoekers, en is dus volstrekt stereotiep en niet conform de motiveringsplicht. Daarnaast acht verzoekende partij twee andere conclusies van verwerende partij bekritiseerbaar: enerzijds het verschil dat wordt gemaakt tussen rurale en stedelijke gebieden en anderzijds dat tussen crimineel- en conflictgerelateerd geweld.*

Wat het verschil tussen stedelijke en rurale gebieden betreft kan verwerende partij worden gevolgd wanneer zij stelt dat er een verschil bestaat op vlak van typologie van het geweld, maar niet wanneer zij stelt dat het geweld dat in steden voorkomt geen/slechts in geringe mate verband houdt met het gewapend conflict. De veiligheidssituatie in de steden blijkt immers wel degelijk een sterk verband te houden met het conflict in de regio: "Volgens het International Institute for Strategie Studies (IISS) zijn steden evenwel geen geïsoleerde eilanden en worden ze getroffen en beïnvloed door conflictdynamieken via transnationale illegale handel en niet-statelijke gewapende groepen. Hoewel het gewapend conflict zich vooral op het platteland concentreert, 'vormen steden knooppunten waar illegale economische en politieke netwerken van het conflict samenkomen - in de vorm van cocaïne-zendingen, witwassen van geld en de aanwezigheid van talloze gewapende groepen die zich voeden met de rijkdom gecreëerd door transnationale drugshandel en criminaliteit. Ook ontheemding zorgt voor een link met het gewapend conflict. Hoewel het gewapend en crimineel geweld een impact heeft op de stedelijke centra, blijkt uit de geraadpleegde bronnen dat confrontaties tussen gewapende groepen amper burgerslachtoffers maken." Dat het Rode Kruis een verschil maakt tussen het geweld in de steden en op het platteland en stelt dat het stedelijk geweld geen verband houdt met conflictgeweld, vloeit voort uit hun mandaat en het internationaal recht dat deze organisatie hanteert (zie o.m. de link in nota 324): zij toetsen de situatie aan het internationaal humanitair recht in geval van conflicten."

Verzoekster argumenteert vervolgens dat de notie van gewapend conflict in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verschilt van de notie van gewapend conflict in het internationaal humanitair recht. Verzoekster citeert in dit kader het arrest *Aboubacar Diakité* van het Hof van Justitie, alsook de conclusie van de Advocaat Generaal, Paolo Mengozzi en een nota van UNHCR betreffende het standpunt van deze organisatie betreffende het arrest.

Hierna gaat verzoekster in op de veiligheidssituatie in de stad Cali en betoogt als volgt: *"Wat betreft de stad Cali blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie er gekenmerkt wordt door de aanwezigheid en activiteiten van een groot aantal georganiseerde en gewapende groepen, die er de economische en criminele activiteiten uitvoeren in verband met het conflict: "Uit onderzoek van het ministerie van Veiligheid van Cali en het UNODC blijkt dat er een hoge aanwezigheid van illegale gewassen is in de gemeentes in de nabijheid van de hoofdstad. Dit maakt de stad interessant voor verschillende illegale groepen. Onder meer het José Marla Becerra front van de ELN, de FARC-EP, de EPL of Los Pelusos en verschillende georganiseerde gewapende groepen zoals de AGC zijn aanwezig in de stad. Vanuit Cali opereren criminele structuren die tentakels hebben in andere regio's van het land." (COI Focus 2019, pp. 43-44). Cali kent het grootste aantal moorden van alle Colombiaanse steden (COI Focus 2019, p. 44). Slecht een beperkt aantal politiemensen zijn aanwezig in de stad (COI Focus 2019 p. 45). Er moet dus worden besloten dat het geweld in Cali een hoog niveau bereikt, dat er een relatie is met de gewapende conflicten, dat het geweld de burgerbevolking treft en dat de autoriteiten slecht een beperkte capaciteit hebben om de burgerbevolking te beschermen."*

Verzoekster vraagt in hoofddorde haar de vluchtelingenstatus toe te kennen, in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. Verzoekster voegt de bestreden beslissing en het attest juridische bijstand toe aan het verzoekschrift, alsook de klacht die ze op 4 augustus 2019 bij de Fiscalia indiende.

3. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Krachtens artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoekster om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van haar verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoekster te beoordelen. Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en verzoekers om internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna "Kwalificatierichtlijn") en artikel 13, lid 1 van Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna Asielprocedurerichtlijn).

In de zaak *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* heeft het Hof van Justitie een voor de EU Lidstaten bindende interpretatie gegeven van artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn. Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de Kwalificatierichtlijn voor de toekenning van internationale bescherming. Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dient normalerwijs de verzoekster alle elementen tot staving van haar verzoek in te dienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoekster dient samen te werken. Daaruit volgt dat deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, *“indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkerwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker”* (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punt 66).

De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, *i.e.* de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen tot staving van het asielverzoek kunnen dienen. De tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties. De samenwerkingsplicht heeft dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, *MM*, punten 63-65, 67-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekster. Twijfels over bepaalde aspecten van een verzoek om internationale bescherming ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet dan evenwel gaan over die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoekster bepaalde aspecten van haar verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

4.2. Het verzoek om internationale bescherming is gebaseerd op verzoeksters voorgehouden activiteiten als sociale leider in Cali in het departement Valle del Cauca, waar zij opgroeide en woonde in de wijk Siloe. De grootmoeder van verzoekster werd in 1997 gedood, een oom van verzoekster in 2008 en een andere oom in 2015, allen omdat zij als sociale leiders actief waren. In 2017 wordt de dochter van verzoekster geboren met ernstige medische problemen. Verzoekster gaat een rechtszaak aan tegen de officiële gezondheidsdiensten omdat ze de kosten van de medische zorgen niet willen dekken, en wint deze. Verzoekster werkt volgens haar verklaringen sinds 2012 als coördinatrice voor jongerenprojecten voor drie instanties: de Colegio Nueva Vida, de organisatie Arte Universal in de wijk Floralia, en de Caseta Comunal (gemeenschapshuis) in de wijk Siloe. Volgens haar verklaringen wordt verzoekster op 10 juni 2019 telefonisch bedreigd. Op 30 juli 2019 zit verzoekster op de moto met haar broer wanneer zij aan de rode lichten verbaal bedreigd wordt door een gewapende man. Op 4 augustus 2019 dient verzoekster bij het openbaar ministerie klacht in omwille van de bedreigingen. Verzoekster beslist in de eerste week van september om Colombia te verlaten. Ze vertrekt op 23 oktober 2019, samen met haar twee kinderen en haar broer C. D.. De echtgenoot en ouders van verzoekster verblijven momenteel in de gemeente Miranda in Valle del Cauca.

4.3. Verzoekster legt haar origineel paspoort en identiteitskaart neer, alsook de originele paspoorten van haar kinderen. De Raad acht haar Colombiaanse nationaliteit, die verder niet betwist wordt door verwerende partij, voldoende aangetoond. Verzoekster legt verder de geboorteaktes van haar kinderen neer, die hun identiteit en nationaliteit kunnen staven, hetgeen niet wordt betwist. De medische en gerechtelijke documenten met betrekking tot de dochter van verzoekster, alsook de foto's van de dochter van verzoekster in het ziekenhuis, staven dat zij medische problemen kende en dat verzoekster een rechtszaak aanspande, maar deze elementen worden evenmin door verwerende partij betwist en houden geen verband met de door verzoekster aangehaalde redenen om internationale bescherming te vragen. De documenten met betrekking tot het overlijden van de twee ooms en de grootmoeder van verzoekster, alsook het document van de inschrijving van de moeder van verzoekster in het slachtofferregister, tonen aan dat familieleden van verzoekster om het leven kwamen, maar niet dat verzoekster hierdoor actueel een vrees dient te koesteren of een reëel risico op ernstige schade loopt. De foto's van schoolevenementen staven dat verzoekster aanwezig was op bepaalde evenementen maar uit deze foto's kan op zich niet afgeleid worden dat zij een rol vervulde met betrekking tot de school die haar tot een doelwit van vervolging zou maken. De printscreen van het bericht op facebook messenger bevat geen naam van afzender of datum, en is een privébericht waarvan het niet duidelijk is met welke bedoelingen het is opgesteld. De printscreen van facebook toont aan dat verzoekster reclame maakt voor een programma tot het behalen van het bachiller-diploma maar hieruit kan evenmin als dusdanig afgeleid worden dat zij een doelwit was voor bendes omwille van haar inspanningen om jongeren van de bendes weg te houden. De documenten van Colegio Nueva Vida, Arte Universal en de Junta de Acción Comunal van La Sultana hebben betrekking op verzoeksters vluchtmotieven maar hieruit kan als dusdanig niet blijken dat verzoekster als sociaal leider actief was noch dat zij omwille van deze activiteiten problemen had met of gevisieerd werd door bendes in Cali. Het opleidingsattest van de *“Escuela de Liderazgo para Jovenes”* kan evenmin aantonen dat verzoekster activiteiten uitoefende waardoor zij als sociaal leider vervolging zou dienen te vrezen. De persartikels en de video's op de USB-stick hebben enkel betrekking op de algemene situatie in Cali en de rest van Colombia en niet op verzoeksters persoonlijke omstandigheden noch de door verzoekster aangehaalde bedreigingen.

De door verzoekster bij haar verzoekschrift neergelegde klacht dd. 4 augustus 2019 bij La Fiscalía, waarvan geen voor eensluidend verklaard afschrift wordt bijgebracht, bevestigt volgens verzoekster haar verklaringen waarvan zij stelt het slachtoffer geweest te zijn op 10 juni 2019 en 30 juli 2019. Uit de toelichting van verzoekster kan niet blijken dat op basis van haar klacht, die de weergave bevat van haar verklaringen zoals genoteerd door La Fiscalía en dat verder geen onderzoek werd gevoerd naar

haar belagers zodat op basis van dit document als dusdanig geen conclusies kunnen worden getrokken wat betreft de waarachtigheid van de erin vermelde gebeurtenissen.

De Raad stelt vast dat verzoekster een inspanning heeft gedaan om haar verzoek om internationale bescherming met documenten te staven maar dat de door verzoekster neergelegde documenten als dusdanig niet volstaan om een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade aan te tonen.

Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoekster voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van haar vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

4.4. Voor wat betreft het profiel van verzoekster als sociale leider, stelt de Raad het volgende vast. Uit de landeninformatie bijgebracht door beide partijen blijkt dat “*sociale leiders*” een generieke term is die een brede lading dekt van mensenrechtenactivisten, vakbondsmensen, journalisten, studentenleiders, leden van lokale boerenverenigingen gedemobiliseerde FARC-strijders, politici, journalisten, sociale leiders en leiders van Afro-Colombiaanse en inheemse gemeenschappen, vrouwenrechtenactivisten en LGBT-activisten. ACAPS vermeldt dat er sinds het vredesakkoord in 2016 meer dan 700 gemeenschapsleiders en mensenrechtenactivisten zijn vermoord. Afro-Colombianen, de inheemse bevolking en activisten uit landelijke gebieden (COI Focus 13 november 2019, p. 21) behoren tot de profielen van personen die een verhoogd risico lopen op geweld door illegale en criminele gewapende groepen.

De ruime definitie van het begrip sociale leider wordt bevestigd in de geactualiseerde COI Focus van 27 juli 2020. Daarin leest de Raad dat de Colombia-onderzoeker voor ICG, Elizabeth Dickinson, een sociale leider definieert als “*iemand die opkomt voor zaken in zijn gemeenschap. Dit kan gaan over proper drinkwater, het oproepen tot het steunen van het vredesakkoord tot het verzet tegen rekrutering van kinderen door de gewapende groeperingen*” (COI Focus 2020, p. 27). Sociale leiders komen snel in conflict met gewapende groeperingen en grootgrondbezitters die vaak huurmoordenaars inschakelen, waardoor het niet altijd duidelijk is wie achter de moorden zit.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat voor 2019 de organisatie Somos Defensores 124 moorden telt tegenover 155 in 2018, maar dat daarentegen het aantal bedreigingen in 2019 wel is gestegen tegenover het jaar voordien. Voor de eerste drie maanden van 2020 telde de organisatie 197 aanvallen op sociale leiders en 47 moorden, een stijging met 88 % wat het aantal moorden betreft tegenover dezelfde periode in 2019. De FIP vermeldt in haar rapport van mei 2020 voor de eerste vier maanden van 2020 een stijging van 10 % van het aantal aanvallen op sociale leiders. Wat het aantal moorden betreft, registreert de organisatie een stijging van 53 %. Het departement Cauca blijkt zowel in 2019 als 2020 het meest getroffen te zijn door het geweld tegen sociale leiders volgens beide bronnen (*idem*).

Hoewel de definitie die wordt gehanteerd van het begrip sociale leider in de Colombiaanse context zeer ruim en uiteenlopende profielen kan omvatten, blijkt ook uit de landeninformatie dat de door gewapende groeperingen geviseerde sociale leiders in elk geval personen zijn met een zeker engagement en zichtbaarheid in de gemeenschap en die door hun activiteiten ingaan tegen de belangen van gewapende groeperingen.

4.4.1. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing twijfels worden geuit bij verzoeksters “*zogenaamde sociale activiteiten in Colombia*” onder meer omdat zij nauwelijks verdere details kan geven over NGO, school en het gemeenschapshuis waarbij zij actief was van 2012 tot en met 2019 en met name niet in staat is om een aantal vooraanstaande leden uit deze organisaties te noemen; slechts één naam kan noemen van een sociale leider die gelijkaardig werk deed in Cali en wiens zaak besproken worden in een door haar neergelegd krantenartikel en er haar geen voorbeelden van andere projecten in Cali om jongeren uit de criminaliteit bekend zijn.

Verzoekster verklaart tijdens het persoonlijk onderhoud en licht in het verzoekschrift verder toe dat zij sinds 2012 als docente make-up, esthetiek en feestdecoratie werkte voor de school “*Colegio Nueva Vida*”, met hoofdzetel in de wijk Comuneros 2. Ze was verantwoordelijk voor de administratie en logistiek van de afdelingen van deze school in de wijken Floralia en Siloe. Verzoekster verklaart dat zij in samenwerking met de organisaties Arte Universal (in de wijk Floralia) en de Caseta Comunal (in de wijk Siloe) deelnam aan projecten rond onderwijsparticipatie, dit eveneens vanuit haar functie in de school (notities PO, p. 5.).

Ze gaf in elk van deze locaties minstens één keer per week 's avonds les. Dit deed zij op vrijwillige basis. De bedoeling van dit werk was volgens verzoekster het bieden van een toekomst aan jongeren via het onderwijs, zodat zij zich niet zouden aansluiten bij de criminele bendes (notities PO, p. 18-19). Verzoekster voegt in het verzoekschrift ook nog toe dat zij naast haar werk als docente en haar coördinatiewerk tussen de school Vida Nueva en de twee afdelingen ervan in Floralia en in Siloe probeerde jongeren die hulp nodig hadden vooral 's avonds op te zoeken en hen te overtuigen zich aan te sluiten bij de school.

De door verzoekster neergelegde documenten volstaan niet om aan te tonen dat zij in Cali daadwerkelijk activiteiten ontplooipte in het kader van de onderwijsparticipatie van jongeren. Zo stelt de Raad vast dat het document van de school Nueva Vida enkel vermeldt dat verzoekster er als docente werkte en zo meewerkte aan de opleiding en inclusie van jongeren. De attesten van Arte Universal en de Junta de Acción Comunal vermelden, naast de opleidingen die verzoekster gaf betreffende make-up, epilatie en feestversiering, dat zij betrokken was bij: herintegratie in scholen, steun aan processen met hoog risico-jongeren, en processen met jongeren met banden met bendes (niet vertaald). De Raad merkt verder op dat de attesten van Arte Universal en de Junta de Acción Comunal exact dezelfde bewoordingen gebruiken bij het beschrijven van de verantwoordelijkheden van verzoekster. Arte Universal voegde enkel nog het woord *“professioneel”* toe voor wat betreft de lessen in make-up. Verder stelt de Raad vast dat het allen kopieën betreffen, waarvan de bewijswaarde relatief is omdat hun authenticiteit niet kan worden nagegaan en op verzoek van verzoekster werden afgeleverd. Samen beoordeeld met verzoeksters verklaringen over haar activiteiten en de beweerdde problemen die zij daardoor kreeg, komt de Raad tot de vaststelling dat zij noch haar engagement en zichtbaarheid als sociaal leider, noch de beweerdde problemen die hiervan het gevolg zouden zijn aannemelijk maakt.

Zo wordt in de bestreden beslissing terecht gemotiveerd dat verzoekster met haar verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij een merkbare sociale rol had in haar gemeenschap. Zo heeft zij slechts weinig kennis van de andere medewerkers en deelnemers in de organisaties waarin zij beweert actief te zijn geweest. De bestreden beslissing stelt hierover het volgende: *“In de mate dat u verder verklaart dat u van 2012 tot en met 2019 professioneel actief was bij een ngo, een school en een gemeenschapshuis, is het eigenaardig u nauwelijks verdere details kunt geven hieromtrent. Betreffende de ngo Arte Universal, gaf u geen duidelijk antwoord op de vraag hoeveel leden de vereniging telt (CGVS, p.18). Gevraagd naar namen van andere leden die daar aangesloten waren, bleek u zelfs geen enkele naam te kennen, behalve die van de leider die op het certificaat staat dat u indiende (CGVS, p.18-19). Wat de school Vida Nueva betreft, was u evenmin in staat om enkele volledige namen te geven van mensen uit het middenkader, afgezien van die van de rector die eveneens op een van uw certificaten vermeld wordt (CGVS, p.17). Pas na tweemaal vragen, geeft u louter een paar voornamen, hetgeen allemaal maar weinig overtuigend overkomt indien u welgeteld 8 jaar onder de noemer van voorgaande school en ngo hebt gewerkt (CGVS, p.17). Verder beweert u dat u actief was bij de gemeenschapshuizen van Floralia en Siloe (CGVS, p.19). Van uw werkzaamheden in deze laatste wijk legt u eveneens een attest voor, waarop staat dat u nauw samenwerkte met de wijkraad van La Sultana, een buurt binnen Siloe. Gepeild naar namen van bestuursleden, hield u het louter op ‘W.’ en wanneer u letterlijk gevraagd werd wat de naam van de president, vicepresident, penningmeester en secretaris was, bleef u de vraag ontwijken en bleef u wijzen op deze W. (CGVS, p.19-20). Het is zeer eigenaardig dat u slechts één persoon bij voornaam kan benoemen bij de raad waar u zich naar eigen zeggen jarenlang voor inzette, soms meerdere keren per week (CGVS, p.19). Bovendien bestaan wijkraden of juntas de acción comunales in Colombia uit een vaste structuur waarbij de voorheen vernoemde functies aan het roer staan; uit info waarover het CGVS beschikt, blijkt dat dit ook in de buurt La Sultana het geval was (zie informatie toegevoegd aan administratief dossier). Kortom, doordat u niet in staat bent spontaan een aantal vooraanstaande leden uit uw werkorganisaties op te noemen, komt het sociaal werk dat u aanhaalt weinig doorleefd over.”* Waar verzoekster in het verzoekschrift opmerkt dat zij slechts twee uur per week voor Arte Universal werkte en zich slechts bezig hield met één project daar, waardoor er niet verwacht kan worden dat zij het totale aantal leden van de organisatie zou kennen, is de Raad van mening dat verzoekster inderdaad moeilijk een volledig zicht kan hebben op het ledenaantal van een organisatie waarvoor zij slechts één dag in de week werkte. Dat verzoekster echter de vraag over de namen van andere leden, buiten de stichter V. J., verkeerd zou begrepen hebben en daardoor geen andere namen zou hebben genoemd, blijkt niet uit de notities van het persoonlijk onderhoud. Verzoekster werd immers de duidelijke (dubbele) vraag gesteld: *“Geef eens volledige namen van andere leden van de vereniging? Anderen die hetzelfde werk deden als u?”* en antwoordde toen naast de kwestie, refererend aan V. J., die ze net daarvoor genoemd had: *“Hij leidde het project, besliste welke leerkrachten er kwamen, maar ik hield me vooral bezig met mijn project”* (notities PO, p. 18-19).

De Raad merkt hierbij op dat de naam V. J. vermeld staat op het certificaat, en dat het feit dat verzoekster deze naam kent bijgevolg als dusdanig niet kan aantonen dat ze daadwerkelijk bij Arte Universal werkzaam is geweest. Verzoekster draagt overigens in het verzoekschrift evenmin namen aan van andere mensen die voor Arte Universal zouden hebben gewerkt. Betreffende het *“Colegio Nueva Vida”* blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud op het CGVS dat verzoekster de volledige naam kent van de rector van de school. Dit is eveneens een naam die vermeld staat op één van de attesten die ze neerlegt. Verder vermeldde verzoekster, gevraagd naar andere mensen met een hoge functie in de school, drie voornamen van lesgevers (notities PO, p. 17). Verzoekster poogt deze onwetendheid over het personeel in de school in het verzoekschrift te verklaren door te stellen dat ze weinig naar de school ging en weinig contact had met de mensen die daar actief waren, behalve de directeur. Deze verklaring kan echter niet overtuigen. Verzoekster verklaart van 2012 tot 2019 in de school te hebben gewerkt en er onder andere de administratie en bestellingen voor de school te hebben gedaan (notities PO, p. 15). In een dergelijke functie kan redelijkerwijs aangenomen worden dat verzoekster contact heeft gehad met andere personeelsleden of minstens hun volledige namen zou kennen, te meer daar verzoekster in het verzoekschrift toelicht dat zij onder meer het werk van verschillende professoren coördineerde (verzoekschrift p. 2) en verklaart deze functie gedurende zeven jaar te hebben uitgeoefend.

Dezelfde opmerking kan worden gemaakt betreffende verzoeksters gebrek aan kennis van de leden van de *“Junta de Acción Comunal”* van La Sultana, waarvan zij nochtans een attest neerlegt dat stelt dat zij jarenlang werk voor hen deed. De Raad merkt op dat de enige persoon die verzoekster kon noemen, W., opnieuw een naam is die vermeld staat op één van de attesten die verzoekster neerlegt, en dat ze bovendien, toen ze er expliciet naar gevraagd werd, zijn achternaam niet kende (notities PO, p. 19-20). Waar verzoekster in het verzoekschrift stelt dat ze enkel contact had met W. H., die de voorzitter is van de organisatie, en dat er wel andere mensen aanwezig waren maar geen mensen met verantwoordelijkheden binnen de Junta, stelt de Raad evenwel vast dat dit niet verklaart waarom ze tijdens het persoonlijk onderhoud zelfs de familienaam van W. niet kende. Ook stelde verzoekster tijdens het persoonlijk onderhoud dat de *“Junta de Acción Comunal”* wel uit vier leden bestond, maar dat deze leden steeds wisselden omdat mensen verhuisden of zich niet wilden bezig houden met sociaal werk. Zelfs indien de leden regelmatig wisselden, zou er toch redelijkerwijze verwacht kunnen worden dat verzoekster enkele namen van leden zou kunnen geven met wie ze in het verleden heeft samengewerkt. De Raad besluit uit het voorgaande dat verzoekster van elke van de drie organisaties waarmee ze verklaart verbonden te zijn geweest slechts de volledige naam kan noemen van één andere actieve medewerker, en dat dit steeds de naam betreft die vermeld staat op de door verzoekster neergelegde attesten. Deze zeer gebrekkige kennis van de andere mensen die actief waren in de organisaties waarmee verzoekster samenwerkte doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van het door haar verklaarde jarenlange sociale engagement.

De bestreden beslissing stelt voorts dat verzoekster een gebrekkige kennis heeft van het sociaal werkveld in Cali, en met name geen andere organisaties kent die er zich bezig houden met onderwijsparticipatie, noch andere sociale leiders die problemen kenden: *“Wanneer er u tijdens het persoonlijk onderhoud verder gevraagd werd enkele andere organisaties te benoemen die dezelfde activiteiten als u verrichten, kaatste u dan weer de vraag af door te stellen dat elke gemeenschap zijn leider heeft, zonder ook maar één groepering op te noemen (CGVS, p.22). Verder gepeild naar namen van sociale leiders in Cali die een gelijkaardig werk als u deden, kon u slechts één persoon opnoemen, ene Maria Pilar Hurtado, wiens zaak beschreven staat in een krantenartikel dat u indiende (CGVS, p.22). Gevraagd naar namen van andere sociale leiders in Cali die om het leven kwamen, moet u het antwoord schuldig blijven en stelt u vaag ‘dat het er veel zijn’ (CGVS, p.22). Voorbeelden van andere projecten in uw stad om jongeren uit de criminaliteit te houden zijn u kennelijk ook onbekend (CGVS, p.22). Dat u zich werkelijk 8 jaar met activiteiten rond onderwijsparticipatie bezighield, doch nauwelijks voorbeelden kan geven uit de onmiddellijke context, is allerm minst overtuigend en doet vragen rijzen omtrent de ernst en de uitvoerigheid van uw sociale activiteiten in Colombia. Het CGVS kan zich dan ook niet van de indruk ontdoen dat deze wel zeer beperkt moeten zijn geweest en u wellicht een andere job had dan u deed uitschijnen.”* Verzoekster werpt in het verzoekschrift op dat ze over deze elementen maar kort werd ondervraagd en dat de dossierbehandelaar op het CGVS meer vragen had kunnen stellen indien de antwoorden van verzoekster niet toereikend waren. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoekster op de vraag *“Geeft u mij eens namen van andere organisaties in Cali hetzelfde sociale werk verrichten als u deed?”* antwoordt: *“Elke wijk heeft zijn gemeenschap dus elke gemeenschap heeft ook zijn leider die hetzelfde werk uitvoert”* (notities PO, p. 22). Even later wordt haar de vraag gesteld *“Geeft u mij eens namen van andere projecten in Cali om de jongeren uit de criminaliteit te houden?”*, waarop zij antwoordt: *“Zo’n project op poten zetten is niet gemakkelijk omdat de staat je niet helpt. Je moet met je eigen middelen zo’n project oprichten, er zijn leiders die dat doen,*

maar zij zouden geholpen moeten worden door de staat, wat niet gebeurt" (notities PO, p. 22). Hieruit blijkt dat de gestelde vragen, die in elkaars verlengde lagen, voldoende duidelijk waren maar dat verzoekster tweemaal niet op de vraag antwoordde. Zo de dossierbehandelaar de vragen opnieuw had kunnen stellen, kan de Raad evenwel niet anders dan vaststellen dat uit de aard van haar antwoorden voldoende blijkt dat zij geen andere organisaties in Cali kent die gelijkaardig werk doet, noch gelijkaardige projecten als diegene waarvoor verzoekster zegt verantwoordelijk te zijn geweest. Dat verwerende partij trekt hieruit terecht de conclusie dat verzoekster geen andere organisaties of projecten in Cali kent en dat dit op zijn beurt vragen doet rijzen over de ernst en de omvang van haar sociale activiteiten. Ook wanneer verzoekster duidelijk gevraagd werd naar *namen* van vermoorde sociale leiders in Cali, antwoordde ze vaag "*Het zijn er veel*" (notities PO, p. 22). Dat verzoekster één naam kon geven van een andere sociale leidster, met name M. P. H., waarover uitgebreid in de media werd gerapporteerd, doet geen afbreuk aan het voorgaande waarbij werd vastgesteld dat in de bestreden beslissing op goede gronden wordt gemotiveerd dat haar beperkte kennis hierover vragen doet rijzen omtrent de ernst en omvang van haar sociale activiteiten in Colombia.

De in het administratief dossier toegevoegde printscreen van het facebookprofiel van verzoekster, waarop zij vermeldt als schoonheidsspecialiste bij "*Estetica Cali*" te werken en op 1 december 2017 foto's post van een geëpileerd been met het opschrift "*Ik houd van mijn werk, epilatie met was*", doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van het door verzoekster aangehaalde profiel. Verzoekster verklaarde immers les te hebben gegeven aan jongeren in verband met "*esthetiek*" doch heeft niet aangehaald te hebben gewerkt in een schoonheidssalon. Tijdens het persoonlijk onderhoud werd verzoekster geconfronteerd met het feit dat ze op haar facebookaccount vermeldt bij "*Estetica Cali*" te werken, en werd haar gevraagd of ze daar ooit heeft gewerkt, waarbij zij tweemaal ontwijkend antwoordde, eerst met "*Ik heb dat gestudeerd maar niet afgemaakt*" en daarna met "*Daar werden lessen gegeven over schmink en schoonheidsbehandelingen*" (notities PO, p. 6). Indien verzoekster werkelijk enkel les volgde bij "*Estetica Cali*" is het overigens niet duidelijk waarom zij dit zou vermelden op facebook bij haar "*werkervaring*". Waar in het verzoekschrift wordt geargumenteed dat de informatie van werk bij "*Estetica Cali*" dateert van 23 juli 2020, dus negen maanden na de aankomst van verzoekster in België, doet dit geen afbreuk aan het feit dat verzoekster op haar facebookaccount aangeeft professioneel schoonheidsspecialiste te zijn in een salon. Dat zij deze informatie pas toevoegde toen ze reeds in België was, verandert dit niet. Dat de zin die verzoekster bij de foto zette, erop zou slaan dat verzoekster tevreden was met het resultaat van de epilatie, kan niet serieus genomen worden, daar er geen duidelijke reden is waarom verzoekster zou verwijzen naar haar epilatie als "*werk*", noch waarover ze erover zou posten op sociale media, tenzij ze hierin professioneel actief was.

4.4.2. Voorts maakt verzoekster geenszins aannemelijk dat zij omwille van haar beweerde activiteiten als sociale leider werd gevisieerd door gewapende bendes in Cali of dat zij een vrees zou dienen te koesteren voor deze bendes in geval van terugkeer omwille van haar activiteiten. Verzoekster haalde tijdens het persoonlijk onderhoud als onderliggende reden voor haar vervolging door criminele bendes aan: "*wij gaven medisch en juridisch advies, we organiseerden vormingen en lezingen, alles om de samenwerking tussen scholen en de jongeren te bevorderen. We organiseerden ook wedstrijden om hen aan te zetten om werk te vinden*" (...) "*Ik verhinderde rechtstreeks de interesses van de bendes omdat zij jongeren ronselen, omdat jongeren onaantastbaar zijn voor de wet, want als zij als jongere iemand vermoorden, dan wordt er minder vervolgd*" (...) "*Ik verhinderde voor hen dat de jongeren ook te maken kregen of zich konden integreren in de criminele wereld van de bendes*" (...) "*Met onze organisaties willen we hen toch een toekomst bieden en onderwijs aanbieden zodanig dat ze niet de weg van de criminele bendes moeten bewandelen*" (notities PO, p. 14-15) en "*Ik gaf daar les over. Ik deed dat om ervoor te zorgen dat de jongeren niet in het vaarwater van criminele bendes kwamen en dat ze op het einde van de rit eventueel een job konden uitoefenen daarin*" (notities PO, p. 21). De Raad ziet echter niet in waarom de bendes verzoekster zouden viseren. Verzoekster werkte als administratieve kracht in een school en gaf in avondonderwijs lessen aan jongeren betreffende make-up, esthetiek en feestdecoratie. Zij vervulde geen leidende of centrale rol in de door haar aangehaalde organisaties, noch heeft zij elementen aangehaald waaruit zou kunnen blijken dat ze publieke zichtbaarheid genoot omwille van haar activiteiten. Ze verklaart dat zij nooit in de media kwam met haar activiteiten. Evenmin nam ze deel aan publieke evenementen. Ze verklaart tijdens het persoonlijk onderhoud eerst dat ze deel heeft genomen aan protesten en geen foto's hiervan te hebben omdat ze vaak snel terug vertrok, maar wanneer er wordt doorgevraagd blijkt dat ze slechts éénmalig in februari 2019 deelnam aan een kleinschalig protest in verband met onderwijs (notities PO, p. 21). De Raad stelt op basis van voorgaande vast dat verzoekster, zo zij de door haar aangehaalde sociale activiteiten

aannemelijk zou maken, zij niet aannemelijk maakt dat zij hierdoor een doelwit zou zijn geweest of zal worden van criminele bendes.

Verder stelt de Raad vast dat verzoekster de door haar voorgehouden bedreigingen niet aannemelijk maakt aangezien haar verklaringen hierover niet geloofwaardig zijn. In de bestreden beslissing worden op goede gronden elementen aangehaald waaruit blijkt dat de door verzoekster aangehaalde feiten niet aannemelijk zijn. Vooreerst wordt er gesteld dat verzoekster onvoldoende informatie kan geven over wie haar precies bedreigde: *“Zelf lijkt u dit toe te schrijven aan criminele bendes, zonder daarbij te specificeren welke groep dat zou kunnen zijn (CGVS, p.14-15). Ook wanneer het CGVS peilt naar uw vrees bij terugkeer, verwijst u op zeer algemene wijze naar de BACRIM oftewel criminele bendes (CGVS p.28). Nochtans werd er u op het persoonlijk onderhoud gevraagd om duidelijk en gedetailleerd te zijn in uw verklaringen (CGVS, p.2), en bovendien kan logischerwijze worden verwacht dat u een toch wel een idee zou moeten hebben van de specifieke bende(s) die u zouden kunnen viseren omwille van uw werk. U verklaarde immers dat u zich van 2012 tot en met 2019 ontfemde over jongeren in Siloe en Floralia, zodoende hen uit het bendeleven te houden, waaruit volgt dat u zeer goed zou moeten weten welke lokale groeperingen er circuleren in die wijken (CGVS, p.5, 14-15). Desgevraagd, houdt u het op de BACRIM en wanneer u wordt geconfronteerd met uw vage verklaringen, verwijst u dan weer naar de Aguilas Negras, een andere, algemene misdaadgroep die over heel Colombia operatief is (CGVS, p.21). Namen van lokale bendeleiders zijn u ook niet bekend, hetgeen volgens u te wijten is aan het feit dat zij steeds een alias hanteren (CGVS, p.21). Voorbeelden van dergelijke aliassen geeft u dan weer niet (CGVS, p.21).”* Waar verzoekster in het verzoekschrift stelt dat de dossierbehandelaar snel overging van vraag tot vraag en haar niet duidelijk maakte dat hij nood had aan meer informatie, brengt de Raad vooreerst in herinnering dat de bewijslast in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. De samenwerkingsplicht die op de schouders van de commissaris-generaal rust, doet geen afbreuk aan de verplichting van de verzoekster om de relevante gegevens noodzakelijk voor de beoordeling van de gegrondheid van haar verzoek om internationale bescherming spontaan en zo spoedig mogelijk te verstrekken. Het is dan ook aan verzoekster om alle nodige elementen voor de beoordeling van haar verzoek aan te reiken en de verschillende elementen van haar relaas toe te lichten. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat de dossierbehandelaar tot driemaal toe vroeg om namen van lokale bendes te geven, en dat verzoekster eerst de algemene term *“BACRIM”* antwoordde, en dan *“Aguilas Negras”* aanhaalde, door de dossierbehandelaar eveneens bestempeld als een algemene term. De dossierbehandelaar heeft toen aan verzoekster duidelijk gemaakt dat hij geen algemene term verlangde, maar de namen van lokale bendes. Verzoekster antwoordde daarop: *“Het zijn groepen die gelinkt zijn aan die criminele bendes”* (notities PO, p. 21) en gaf daarmee duidelijk aan geen namen van specifieke groepen te kennen op het ogenblik van het persoonlijk onderhoud. De dossierbehandelaar gaf verzoekster dus wel degelijk voldoende duidelijkheid over de informatie die van haar werd verwacht en ontbrak. Dat verzoekster in het verzoekschrift een resem namen van bendes noemt en stelt deze niet genoemd te hebben omdat ze niet verwachtte dat de asielinstanties deze zouden kennen, kan niet worden aangenomen op basis van voorgaande vaststelling dat de dossierbehandelaar verzoekster wel degelijk duidelijk had gemaakt welk soort informatie werd verwacht. Voor wat betreft de opmerking in het verzoekschrift dat mensen los van het feit of ze sociale activiteiten voeren of niet in staat zijn om de namen van de bendes te geven, wijst de Raad er op dat het gebrek aan kennis dat verzoekster tijdens het persoonlijk onderhoud vertoonde over de criminele bendes waar zij beweerdelijk mee te kampen had moeilijk te verenigen valt met de door haar aangehaalde sociale activiteiten. Er kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat een persoon die zich het profiel van sociale leider aanmeet en meer dan acht jaar actief zou geweest zijn in projecten die er op gericht zijn jongeren van de bendes weg te houden, zich bewust is van de risico's die gepaard gaan met haar activiteiten en in de loop van deze periode geconfronteerd is geweest met of minstens zich geïnformeerd heeft over deze bendes en hun werkgebied, alsook hun methodes. Er kan dan ook verwacht worden dat zij zou weten van welke bendes zij jongeren probeerde te redden, en bijgevolg welke groeperingen haar vijandig gezind zouden zijn. Waar in verband met de namen en aliassen van bendeleiders in het verzoekschrift gesteld wordt dat er tijdens het persoonlijk onderhoud gevraagd werd naar *opgepakte* bendeleden, gaat verzoekster voorbij aan het feit dat net daarvoor gevraagd werd *“wat zijn de namen van lokale bendeleiders”* (notities PO, p. 21), en dat in de motivering van de bestreden beslissing niet verwezen wordt naar haar antwoord op de vraag naar opgepakte bendeleden. Hoe dan ook doet verzoeksters verweer niets af aan het feit dat verzoekster tijdens het persoonlijk onderhoud geen namen; noch *aliassen* van lokale leiders kon noemen. Gevraagd naar namen antwoordt ze eerst dat ze geen echte namen kent, omdat de leiders onder aliassen opereren, en wanneer er dan gevraagd wordt naar de aliassen stelt verzoekster ontwijkend: *“Ze worden opgepakt en daarna weer vrijgelaten omdat ze vaak samenwerken”* (notities PO, p. 21). Uit deze verklaring besluit de Raad dat verzoekster specifieke gevallen kent van opgepakte en weer vrijgelaten bendeleden, en zij zou dan ook de namen of aliassen van deze personen moeten

kunnen geven. Het gegeven dat zij in het verzoekschrift alsnog enkele (bende)namen van lokale leiders noemt is een loutere verklaring achteraf die geen afbreuk doet aan het voorgaande.

Aangaande de telefonische bedreigingen, wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd: *“U maakt om te beginnen melding van een telefonische bedreiging op 10 juni 2019, zonder meer (CGVS, p.14). Ook hier bent u uiterst vaag: enige toelichting over wie er u zou hebben gecontacteerd geeft u niet, de inhoud van deze vermeende bedreiging maakt u evenmin kenbaar en daarenboven diende u hiervan geen enkel bewijsstuk in (CGVS, p.14). Tijdens uw eerste interview bij de DVZ was u opmerkelijk uitgebreider: daar verklaarde u dat u aangemaand werd om uw wijk niet meer binnen te gaan én dat het ging om spraakberichten via Whatsapp (...).”* In het verzoekschrift wordt opgeworpen dat hier niet over werd doorgevraagd tijdens het persoonlijk onderhoud. De Raad stelt vast dat er tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS aan verzoekster werd gevraagd om te herhalen wanneer de telefonische bedreiging plaatsvond, om te bevestigen dat ze er geen bewijzen van had, en of ze de gegevens van de bedreigingen niet kon recupereren aangezien ze bij de DVZ verklaarde dat ze via Whatsapp gebeurden (notities PO, p. 22-23). In zoverre de Raad verzoekster kan volgen waar zij stelt dat haar niet kan worden verweten dat ze er niet over de telefonische bedreiging uitweidde aangezien er geen verdere vragen over werden gesteld, kan de Raad anderzijds ook niet om de vaststelling heen dat verzoekster hiervan geen enkel bewijs neerlegt en de geloofwaardigheid ervan enkel op basis van haar verklaringen kan worden beoordeeld. Waar verzoekster werd gevraagd of zij deze spraakberichten zou kunnen recupereren gaf zij tijdens het persoonlijk onderhoud aan dat dit voor haar niet mogelijk was omdat ze steeds een ander emailadres gebruikte (notities PO, p. 23), maar dit betreft een blote bewering die verzoekster geenszins staft. De Raad stelt dan ook vast dat verzoekster geen enkel begin van bewijs levert van de door haar beweerde telefonische bedreigingen. Omtrent haar pogingen om aangifte te doen in verband met de telefonische bedreigingen, wordt er in de bestreden beslissingen terecht geschreven dat verzoekster niet precies kan zeggen hoeveel keren dat zij zich tot de autoriteiten wendde, terwijl redelijkerwijze van haar kan verwacht worden dat zij minstens bij benadering zou kunnen zeggen hoeveel keer zij zich tot de autoriteiten heeft gewend: *“Wanneer er u nadien gevraagd wordt hoeveel keer u in totaal de instanties daarvoor geraadpleegd hebt, houdt u het op ‘vaak’, een vaag antwoord waarmee u dus eigenlijk de vraag ontwijkt (CGVS, p.24). Indien u werkelijk voor uw leven vreesde en uw land van herkomst hebt moeten verlaten vermits de plaatselijke autoriteiten geen bescherming verleenden (CGVS, p.15), mag het verbazen dat u niet met enige consistentie kunt zeggen of en hoeveel keer u aangifte heeft proberen doen, zeker wanneer u dat expliciet gevraagd wordt.”* De Raad stelt vast dat verzoekster tweemaal werd gevraagd om een aantal te plakken op het aantal pogingen dat ze deed om aangifte te doen, maar dat zij hierop telkens slechts vage antwoorden gaf. De Raad kan bijgevolg niet anders dan vaststelling dat zij de beweerde telefonische bedreiging op 10 juli 2019 niet aannemelijk maakt.

Voor wat betreft de bedreiging op 30 juli 2019 wordt er in de bestreden beslissing geargumenteed dat het gedrag van verzoekster na deze bedreigingen niet strookt met de door haar aangehaalde vrees omdat zij (i) geen coherente verklaringen aflegt over haar pogingen om bescherming te verkrijgen bij de Colombiaanse autoriteiten; (ii) zij na de bedreiging bleef verder werken en op haar twee gewoonlijke adressen verbleef; en omdat zij (iii) pas op 23 oktober 2019 Colombia verliet hoewel zij reeds over de reisdocumenten en financiële mogelijkheden beschikte om dit eerder te doen.

De Raad stelt vast dat geen geloof kan worden gehecht aan de beweerde bedreiging van 30 juli 2019 om volgende redenen. In de bestreden beslissing wordt ten eerste op goede gronden vermeld dat verzoekster na de door haar verklaarde bedreiging op 30 juli 2019, en ondanks de vrees die ze hierdoor koesterde, toch bleef verder werken: *“Meer bepaald verklaarde u dat u nog tot een week voor uw vertrek op 23 oktober 2019 bent blijven verder werken (CGVS, p.5-6). U haalde eveneens aan dat u 14 dagen voor uw vertrek nog naar uw drie werkorganisaties bent gegaan om certificaten te verkrijgen (CGVS, p.13). Rekening houdend met de boodschap van de tweede vermeende bedreiging, namelijk dat u zich niet meer in de wijken Floralia en Siloe mocht begeven (CGVS, p.14), mag het verbazen dat u zich zomaar in het openbare leven bleef vertonen, en wordt de ernst en geloofwaardigheid van voorgaand incident aldus volledig ondermijnd. Bovendien is deze vaststelling behoorlijk in tegenstrijd met uw verklaring als zou u ondergedoken hebben moeten leven (CGVS, p.8).”* Waar verzoekster in het verzoekschrift aanhaalt dat zij van thuis uit aan het werken was, betreft dit een blote *a posteriori* verklaring die verzoekster niet verder staft. Tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde zij gevraagd *“Wanneer was uw laatste werkdag op die plaatsen?”* het volgende: *“Vooraleer ik naar hier kwam. Kunt u specifieker zijn? Ik ben vertrokken op 23 oktober naar hier. De week ervoor moest ik alles in orde brengen omdat er in december een groepje jongeren afstudeerde”* (notities PO, p. 6) en vermeldde zij nergens dat zij van thuis uit werkte en zich tussen 30 juli 2019 en haar vertrek bijna drie maanden later

niet meer naar het werk had begeven. In verband met de attesten van haar werkplaatsen vermeldde verzoekster tijdens het interview op het CGVS: *“Die attesten van de verenigingen waarvoor u werkte, hoe verkreeg u die? Ik heb het gevraagd aan de directeurs. Was u nog in Colombia toen u die certificaten verkreeg? Ja. Vooraleer ik vertrok. Wanneer precies was dat, dat u de certificaten aanvraagde? 14 dagen vooraleer ik vertrok. Zoals ik eerder zei, ik moest nog andere dingen regelen bij de organisaties en daarna kreeg ik ze. U zegt “14 dagen vooraleer ik vertrok”, was dat zo voor de drie organisaties? Ja.”* (notities PO, p. 13). Waar verzoekster nu beweert dat ze certificaten via email verkreeg, betreft dit eveneens een *a posteriori* verklaring die verzoekster niet staakt, hoewel zij hier normaliter wel een documentair bewijs van zou moeten kunnen neerleggen, en met name de betreffende mails en deze niet bijbrengt. De Raad besluit dat het feit dat verzoekster bleef verder werken tot haar vertrek en attesten ging vragen van de organisaties, niet te verenigen valt met de vrees die verzoekster aanhaalt, en die met name volgens haar eigen verklaringen inhield dat ze niet meer gezien mocht worden in de wijken Floralia en Siloe, en haar werk niet meer mocht verderzetten (notities PO, p. 14), te meer daar in het verzoekschrift nog eens wordt benadrukt: *“Verzoekster legt uit dat ze na incidenten zeer angstig was geworden. Verzoekster is afkomstig uit een familie van sociale leiders waarvan meerdere vermoord werden omwille van hun activiteiten. Verzoekster wist dat bedreigingen soms verder kunnen gaan en erge gevolgen kunnen hebben.”*

Betreffende het tijdstip van vertrek van verzoekster stelt de Raad het volgende vast. Verzoekster verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS dat zij in de eerste week van september 2019 besliste om het land te verlaten en toen het geld bijeen begon te zoeken om te vertrekken (notities persoonlijk onderhoud, p. 15), en bevestigt ook in het verzoekschrift dat ze de beslissing in september 2019 nam. De paspoorten van verzoekster en haar kinderen werden echter uitgegeven in augustus 2019, hetgeen erop duidt dat verzoekster al eerder aan de voorbereidingen voor de reis begon, hetgeen moeilijk te verenigen valt met deze verklaringen. Waar in het verzoekschrift wordt aangevoerd dat de paspoorten al in augustus werden aangevraagd omwille van de vrees die verzoekster koesterde doet dit niets af aan de vastgestelde incoherentie. In de bestreden beslissing wordt verder op goede gronden geargumenterd dat het feit dat verzoekster nog tot 23 oktober 2019 in Colombia verbleef, terwijl zij reeds eerder had kunnen vertrekken, afbreuk doet aan de door haar aangehaalde vrees: *“Hoewel u reeds in de eerste week van september 2019 zou hebben beslist dat u Colombia ging verlaten, deed u dit pas effectief op 23 oktober 2019 (CGVS, p.15, 25). Nochtans blijkt uit uw documentatie dat u en uw twee kinderen al van in augustus 2019 allen over een internationaal paspoort beschikten, en jullie dus de mogelijkheid hadden om onmiddellijk het land te verlaten nadat u uw beslissing gemaakt had in de eerste week van september 2019. Het feit dat u toch nog ruim twee maanden wachtte om dit in de praktijk om te zetten, doet andermaal afbreuk aan de door u beweerde vrees. Uw argumenten hiervoor, namelijk dat u spaargeld bijeen moest rapen en de tickets moest boeken, kunnen niet gevolgd worden door het CGVS (CGVS, p.25). U gaf immers zelf aan dat u er financieel goed voor stond in Colombia en dat u over spaargeld beschikte (CGVS, p.6). Bij de DVZ verklaarde u zelfs dat u bij aankomst in België 2500 euro op zak had (DVZ-verklaring, vraag 29, p.11). Dit alles wijst erop dat u naar alle waarschijnlijkheid wel degelijk de kans moet gehad hebben om eerder het land te verlaten, indien u daar al werkelijk de noodzaak toe had.”* Waar in het verzoekschrift wordt aangevoerd dat verzoekster niet over voldoende financiële middelen beschikte om de vliegtuigtickets voor drie personen te kopen en ook nog voldoende zakgeld te hebben voor de veronderstelde duur van het verblijf van haarzelf en haar kinderen, om een weigering van toegang tot het grondgebied met toepassing van artikel 3 van de Vreemdelingenwet te vermijden, dit eerst nog diende te verzamelen, en daarom met € 2500 op zak in België aankwam, merkt de Raad op dat artikel 1/3 van de Vreemdelingenwet stelt: *“De indiening van een verblijfsaanvraag of van een verzoek om internationale of tijdelijke bescherming door een vreemdeling die reeds het voorwerp is van een maatregel tot verwijdering of teruggedrijving, tast het bestaan van deze maatregel niet aan. Indien de betrokkene overeenkomstig de bepalingen van deze wet en haar uitvoeringsbesluiten voorlopig op het grondgebied mag blijven, in afwachting van een beslissing inzake deze verblijfsaanvraag of dit verzoek om internationale of tijdelijke bescherming, wordt de uitvoerbaarheid van de maatregel tot verwijdering of teruggedrijving opgeschort.”* Verzoekster, die naar België kwam met de bedoeling om een verzoek tot internationale bescherming in te dienen voor haar en haar kinderen, diende op basis van deze wetsbepaling dus niet te vrezen om verwijderd te worden naar Colombia bij gebrek aan voldoende financiële middelen. De Raad kan dan ook niet aannemen dat verzoekster het risico nam om langer in Colombia te blijven, waar zij ernstige vervolging verklaart te vrezen, om deze € 2500 bijeen te sprokkelen. Uit de verklaringen van verzoekster blijkt bovendien dat ze haar financiële situatie zelf als goed inschat en over spaargeld beschikte (notities PO, p. 6). Verzoekster haalt dus geen aannemelijke redenen aan waarom ze na de bedreiging op 30 juli 2019 nog bijna drie maanden in Colombia bleef. Verder stelt de Raad vast, in navolging van de bestreden beslissing, dat de familieleden van verzoekster nog steeds in Colombia verblijven.

Hierover wordt in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt gemotiveerd: *“Overigens kan nog worden toegevoegd dat zowel uw echtgenoot als uw ouders nog steeds in Miranda wonen (CGVS, p.7-9). Uw echtgenoot kon er tot voor de coronapandemie blijven voortwerken als zelfstandig bouwheer en uw vader blijft momenteel verder werken als schilder (CGVS, p.7, 9). Dat uw familie volgens u ondergedoken zou leven in Colombia (CGVS, p.7), blijkt dan ook een boude bewering die met een korrel zout moet worden genomen.”* De Raad stelt vast dat verzoekster deze motivering, die pertinent is en steun vindt in het administratief dossier, ongemoeid laat in het verzoekschrift en neemt dit motief dan ook over in dit arrest. Verzoekster haalt verder geen enkel probleem aan dat haar familie zou hebben gekend sinds haar vertrek uit Colombia.

Betreffende de pogingen van verzoekster om klacht neer te leggen in verband met de bedreigingen, wordt in de bestreden beslissing gesteld dat verzoekster niet coherent is over het feit of het haar al dan niet lukte om een klacht in te dienen: *“Het mag namelijk opmerkelijk wezen dat u hierover uiterst warrige verklaringen aflegt doorheen uw asielprocedure. Zo beweerde u op uw interview bij de DVZ dat u in Colombia verschillende keren aangifte hebt proberen doen, maar dat de politie uw verklaring nooit wilde noteren (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.7). Ook op de zetel van het CGVS verklaart u aanvankelijk ook dat men uw klacht nooit wilde doorvoeren wanneer u de bedreigingen wilde gaan aangeven (CGVS, p.11). Later, tijdens uw vrije relaas, laat u dan weer uitschijnen dat het dan toch zou gelukt zijn om aangifte te doen, namelijk op 4 augustus 2019 (CGVS, p.15, 24).”* De Raad stelt vast dat verzoekster bij de Dienst Vreemdelingenzaken antwoordde op de vraag of zij problemen had gekend met de Colombiaanse autoriteiten: *“Ik ben verschillende keren naar de politie geweest om een klacht in te dienen (mijn gsm is viermaal gestolen geweest en ook omwille van de spraakberichten die ik ontving op Whatsapp) maar ze hebben nooit mijn verklaring afgenomen”* (vragenlijst CGVS, vraag 3. 7. a)) en op het CGVS op dezelfde vraag antwoordde: *“Om de bedreigingen aan te geven wilde ik klacht neerleggen. Ze vroegen mij daar waarom ik de audio's niet had. Maar ze konden mijn klacht niet doorvoeren omdat mijn gsm gestolen was”* (notities PO, p. 11). De Raad stelt vast dat dit de correcte weergave is van haar verklaringen en leidt uit deze verklaringen af dat verzoekster aangeeft dat zij enkele malen geen gehoor vond bij de Colombiaanse autoriteiten wanneer zij poogde klacht in te dienen. Zij verklaart niet dat het nooit was gelukt om klacht in te dienen en verklaart daarenboven tweemaal tijdens het persoonlijk onderhoud dat ze voor de bedreigingen op 30 juli 2019 eveneens klacht neerlegde: *“Op 4 augustus 2019 wilde ik klacht indienen bij de juridische diensten, maar dat genereerde op geen enkele manier veiligheid voor mij of mijn familie, omdat de bendes nauwe banden hebben met de regering en het openbaar ministerie”* (notities PO, p. 15) en *“(…) ze hadden telkens een excuus om de klacht niet te ontvangen tot op 4 augustus, met de klacht die ik kon voorleggen (…) Ik heb enkel de klacht van bij het openbaar ministerie en dat was op 4 augustus”* (notities PO, p. 24). Uit voorgaande blijkt niet dat verzoekster incoherent is over het feit of ze al dan niet uiteindelijk klacht indiende. Ze vermeldt immers dat ze problemen kende met de autoriteiten omdat ze meerdere malen een klacht niet wilden aanvaarden, maar haalt ook spontaan aan dat ze op 4 augustus 2019 wel klacht indiende.

Waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoekster geen enkel documentair bewijs neerlegt van de klacht op 4 augustus 2019, wordt in het verzoekschrift aangevoerd dat verzoekster tijdens het persoonlijk onderhoud in de veronderstelling was dat ze de klacht reeds had neergelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken. De Raad stelt vast dat verzoekster tijdens het persoonlijk onderhoud inderdaad twee maal referentie maakte naar een door haar neergelegde klacht en een klacht die ze in haar bezit had van 4 augustus 2019 (zie *supra*). De aan het verzoekschrift toegevoegde klacht vermeldt, zoals verzoekster aanhaalt, een printdatum van 4 augustus 2019. De Raad acht het op basis van deze elementen aannemelijk dat verzoekster tijdens het interview ervan uitging dat de klacht in het bezit was van het CGVS. Over de bij het verzoekschrift toegevoegde klacht, waarvan zij verder geen vertaling bijbrengt, licht zij in het verzoekschrift toe dat dit verklaringen bevestigt van verzoekster met betrekking tot de incidenten waarvan zij stelt het slachtoffer te zijn geweest op 10 juni en 30 juli 2019. Hieruit blijkt dat de klacht van verzoekster slechts de weergave vormt van haar verklaringen over de beweerde bedreigingen, waarvan hierboven reeds werd vastgesteld dat zij deze niet aannemelijk maakt. Verder maakt verzoekster geen gewag van enige onderzoeksdaad die door de Colombiaanse autoriteiten op basis van deze klacht zou zijn uitgevoerd, zodat de voorgelegde klacht geen ander licht kan werpen op voorgaande vaststellingen.

Verzoekster haalt nog landeninformatie aan waaruit blijkt dat sociale leiders in Colombia gevisieerd worden door criminele bendes en dat de situatie van sociale leiders in 2020 nog verslechterd is. De Raad wijst er vooreerst op dat, zoals hierboven uiteengezet, verzoekster de twijfels omtrent haar activiteiten als sociale leider niet heeft weggenomen. Op basis van haar verklaringen en documenten heeft zij immers de door haar aangehaalde activiteiten met betrekking tot het weghouden van jongeren

bij de bendes niet aannemelijk gemaakt noch heeft zij kunnen aantonen dat zij omwille van haar activiteiten voor de genoemde organisaties bedreigd werd. Verzoeksters betoog dat de Colombiaanse autoriteiten niet in staat zijn om sociale leiders te beschermen is bijgevolg niet dienstig.

4.5. Aangaande de familieleden van verzoekster die omwille van hun activiteiten als sociale leiders vermoord werden, en de familieleden die zich in België bevinden, stelt de bestreden beslissing terecht: *“Voorts kan nog worden opgemerkt dat het CGVS niet betwist dat uw grootmoeder en twee van uw ooms in Colombia vermoord werden, respectievelijk in 1997, 2008 en 2015, cf. uw verklaringen (CGVS, p.20). Het gegeven dat zij in het verleden om het leven zijn gekomen, betekent echter niet dat er daarom automatisch een nood aan internationale bescherming in uw hoofde bestaat. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u heel uw leven, ook na 2015, alternerend in de wijk Siloe en in uw familie-eigendom in Miranda hebt gewoond en dat uw ouders daar nog steeds wonen (CGVS, p.4, 7-9). Afgezien van de twee bedreigingen omwille van uw vermeende activiteiten, die ongeloofwaardig worden geacht door het CGVS (zie supra), vermeldt u in het geheel van uw asielerklaringen geen enkele persoonlijke problemen die zouden kunnen voortvloeien uit de dood van uw grootmoeder en/of uw ooms. te benadrukken dat ieder verzoek om internationale bescherming op eigen merites wordt onderzocht, rekening houdend met alle elementen in het dossier, het specifieke profiel van de verzoeker en de algemene situatie in het land van herkomst op het moment van aanvraag. Bovendien roept u zelf geen enkele persoonlijke, doelgerichte vrees in omwille hun problemen en uit het persoonlijk onderhoud blijkt, sterker nog, dat u eigenlijk niet op de hoogte bent van de concrete moeilijkheden die zij in Colombia zouden hebben ondervonden. Wanneer er u op het persoonlijk onderhoud gevraagd werd naar waaruit de moeilijkheden van uw oom D. L. A. in Colombia bestonden, antwoordde u louter dat hij bedreigd werd, zonder meer (CGVS, p.9). Betreffende uw andere oom J. O. L. A., verklaarde u dat hij vakbondsleider was bij de DAS (CGVS, p.10). De betekenis van deze afkorting blijkt u echter niet te kennen en, wanneer het CGVS u vroeg wat zijn concrete problemen waren, reageerde u gepikeerd en stelde u dat u niet over de problemen van uw oom kan uitweiden omdat jullie elk op andere plekken vertoefden (CGVS, p.10). Over die laatste oom verklaarde u eveneens dat hij twee dagen vóór uw vertrek naar België reisde, maar dat jullie het vertrek niet hadden afgesproken met elkaar (CGVS, p.25). Uit het voorgaande kan het CGVS niet anders dan concluderen dat de problemen van uw twee ooms geen betrekking hebben op uw persoonlijke situatie.”* Verzoekster laat deze motieven ongemoeid en de Raad maakt deze dan ook tot de zijne.

4.6. Voor wat betreft de medische problemen van de dochter van verzoekster, vermeldt de bestreden beslissing op goede gronden dat deze evenmin aanleiding kunnen geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus: *“In de mate dat u verwijst naar de medische problemen van uw dochter Z. M., hetgeen u onder meer staft met gekopieerde medische en gerechtelijke documenten, en met een reeks foto's, moet worden opgemerkt dat u in hoofde van uw kind(eren) hierover geen expliciete vrees inroept wanneer u dat gevraagd werd (CGVS, p.28). Hierbij moet ook worden toegevoegd dat deze problematiek geen verband houdt met de criteria van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. Uit uw verklaringen en uit het vonnis dat u neerlegde d.d. 11 oktober 2017 blijkt voorts dat een lokale rechtbank in Cali oordeelde dat er uw gezondheidsentiteit in kwestie formeel werd opgedragen om uw dochter de nodige medische zorgen te verlenen (CGVS, p.13; zie vonnis in groene map administratief dossier). Verder tonen de andere documenten die u indiende daaromtrent aan dat uw dochter na het voorgaande vonnis nog bepaalde medische zorgen diende te krijgen (zie zelfgeschreven brief en medische documenten in groene map administratief dossier), maar wanneer het CGVS u vroeg of uw dochter toen wel degelijk de nodige operatie ontvangen heeft, antwoordde u van wel, maar dat dit weliswaar na een jaar gebeurde (CGVS, p.13). Dat deze ingreep te laat zou zijn uitgevoerd en dat er daarom een grote boete boven het hoofd hangt van de desbetreffende gezondheidsautoriteiten, zoals u verklaart (CGVS, p.13), acht het CGVS betreurenswaardig, maar dit betekent niet dat u of uw dochter in het geval van een terugkeer naar Colombia een gegronde vrees voor vervolging hebben en/of desgevallend een reëel risico lopen op ernstige schade. U kunt steeds een beroep doen op de gewoonlijke rechtsgang in Colombia, zoals u dat in het verleden ook gedaan heeft. Los daarvan, voor de beoordeling van medische elementen in se dient u zich overigens te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.”* Verzoekster laat deze motieven ongemoeid en de Raad maakt deze dan ook tot de zijne.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet niet vervuld zijn en dat verzoekster het voordeel van de twijfel niet kan gegund worden.

Het geheel van verzoekster verklaringen in acht genomen en cumulatief beoordeeld in het licht van de door haar neergelegde documenten en de beschikbare landeninformatie, komt de Raad tot de vaststelling dat zij haar activiteiten en zichtbaarheid als sociaal leider en de beweerdde bedreigingen die hiervan het gevolg zouden geweest zijn, niet aannemelijk maakt.

4.7. Bovenstaande vaststellingen volstaan voor de Raad om te besluiten dat in hoofde van verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 *juncto* artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag kan worden aangenomen.

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

5.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit: a) doodstraf of executie; of, b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of, c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Dit artikel vormt de omzetting van de artikelen 2(f) en 15 van de Richtlijn 2011/95/EU (voorheen oude artikelen 2(e) en 15 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming). Uit dit artikel volgt dat de verzoeker, opdat hij kan genieten van de subsidiaire beschermingsstatus, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

5.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoekster geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid.

5.3. In zoverre verzoekster zich, wat betreft de ernstige schade zoals bedoeld in de artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen waarbij geconcludeerd werd dat verzoekster haar activiteiten en zichtbaarheid als sociaal leider en de beweerdde bedreigingen die hiervan het gevolg zouden geweest niet aannemelijk maakt.

5.4. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een “ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43). Uit de beschikbare informatie blijkt dat de situatie in Colombia grondig is gewijzigd na de ondertekening op 24 november 2016 van de vredesovereenkomst tussen de regering van president Santos en de Fuerzas armadas revolucionarias de Colombia - Ejército popular

(FARC-EP) die de 50-jarige burgeroorlog beëindigde. Uit diezelfde informatie blijkt eveneens dat de onderhandelingen voor het vredesproces met het Ejército de liberación nacional (ELN), de tweede grootste rebellengroepering, die aanvingen op 7 februari 2017, echter niet hebben geleid tot een staakt-het-vuren. Het intern gewapend conflict met ELN blijft voortduren. Daarnaast vinden er nog steeds confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt dat de gebieden die voorheen aan de FARC toebehoorden worden ingepalmd door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw zijn uitgebreid. Gelet op de beschikbare landeninformatie wordt niet betwist dat er in Colombia een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich echter niet uit over het hele land, maar speelt zich af in bepaalde departementen. Zowel uit de UNHCR *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia”* van september 2015, als de COI Focussen *“Republique de Colombia: Situation sécuritaire”* van 7 juni 2018 en *“Colombia: veiligheidssituatie”* van 13 november 2019 en 27 juli 2020, komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn en slechts een beperkt aantal departementen heeft te kampen met een gewapend conflict.

De commissaris-generaal zet in zijn beslissing op basis van de meest recente landeninformatie het volgende uiteen over de veiligheidssituatie in Colombia:

“Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord. Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum- Seekers from Colombia” van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 13 november 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_veiligheidssituatie_colombia_20191113.pdf en de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 27 juli 2020, beschikbaar op https://cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20200727.pdf blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict. Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen ten gevolge van het algemeen geweld.

De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Uit de meest recente cijfers blijkt dat ook gedurende de periode van 1 december 2019 tot 1 juni 2020 het gewapend geweld zich voornamelijk afspeelt tussen de verschillende gewapende groeperingen onderling of de gewapende groeperingen en de militairen of politie. Het gaat om 260 incidenten waarvan bij 26 incidenten een beperkt aantal burgerslachtoffers viel. Gedurende deze referentieperiode vonden de meeste incidenten plaats in Cauca, Antioquia, Norte de Santander, Valle del Cauca en Nariño. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt dat het aantal burgerslachtoffers tengevolge van willekeurig geweld de afgelopen jaren zeer beperkt blijft in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, dat in 2020 bijna 51 miljoen bedraagt <https://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population>. Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Choco, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo afspelen neemt echter de vorm aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard. In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel gevisieerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt." In casu blijkt dat verzoekster tot haar vertrek uit Colombia woonde in Cali, in het departement Valle del Cauca.

Gelet op de voorgaande analyse besluit de Raad dat er in de stad Cali geen sprake is van een gewapend conflict. Er wordt niet ontkend dat in Cali geweld aanwezig is maar het geweld aldaar wordt voornamelijk gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit. Dit crimineel geweld is geïndividualiseerd en doelgericht van aard, met onder meer interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel en afpersing. Dit geweld kadert dan ook niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden en is bovendien in wezen niet willekeurig van aard (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité* (GK)).

De Raad stelt vast dat verzoekster geen informatie bijbrengt waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn. Verzoekster geeft onder verwijzing naar onder meer voormeld arrest van het Europees Hof van Justitie een theoretische uiteenzetting omtrent de notie gewapend conflict, maar brengt verder geen informatie bij betreffende de actuele veiligheidssituatie in Colombia waaruit kan blijken dat bovenstaande analyse niet langer actueel of correct zou zijn of dat de commissaris-generaal daaruit verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

Gelet op het voormelde, toont verzoekster niet aan dat er in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

6. Wat betreft de door verzoekster aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wijst de Raad er nog op dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op het CGVS werd gehoord. Tijdens dit gehoor kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de verwerende partij zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoekers land van herkomst en op alle dienstige stukken. Dat de verwerende partij niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

7. Met betrekking tot de door verzoekster ingeroepen schending van de formele, uitdrukkelijke motiveringsplicht merkt de Raad het volgende op. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkenen een zodanig inzicht in de motieven van de beslissingen te verschaffen, dat zij in staat zijn te weten of het zin heeft zich tegen die beslissingen te verweren met de middelen die het recht hen verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissingen ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. *In casu* dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing zowel in rechte als in feite gemotiveerd is. Uit het betoog van de verzoekster blijkt dat zij de motieven van deze beslissing kent en begrijpt. Zij is er immers in geslaagd middelen aan te wenden die de deugdelijkheid van de opgegeven motieven betreffen. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is dus bereikt. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juli tweeduizend eenentwintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET